

VEZÉRCIKK

Szolgalat • Kovács Zoltán

Az Istennek való szolgálat nélkül nincs hívő élet. A szolgálat folyamán ismerjük meg Istent a maga valóságában, és a szolgálat által van a hitbeli növekedésünk, de mások megtérése is. Szolgálni sokféleképpen lehet, nem csak az igehirdetés és az éneklés-zenélés által. Egy szabadkeresztény testvér mondta, hogy a szolgálat kis dolgokkal kezdődik, például, hogy megigazítjuk a félrecsúszott szőnyeg sarkát a gyülekezetben. Ha az ilyen apróságokat örömmel, hálaadással tesszük az Úrért, annak Ő is örülni fog. Különösen fontos a megvetett feladatok elvégzése, amelyeket senki nem akar megcsinálni, pedig szükségesek a továbblépéshez. Az ilyenek általában nem látványos dolgok, elvégzésükért nem jár dicséret – az emberektől. De mi az Istennek akarjunk tetszeni, ne az embereknek! Szolgálni is neki akarjunk, ne a saját hiúságunknak!

Itt hívom fel a figyelmet egy rendkívül fontos szolgálati területre, amelyen minden megtért ember tevékenykedhet. Ez a mások terhének hordozása, közbenjáró imádkozás a gyülekezetért, a testvérekért és a hitetlen rokonokért, felebarátokért. E szolgálatért elismerést ritkán lehet kapni, ám a meghallgatott imádságok sokasága örömet és hitben való megerősödést hoz magával. Ugyanígy mindannyiunk feladata a Krisztusról való bizonyosságtevés az általunk elérhető emberek (munkahely, iskola, család) körében. Minden hívő embernek van tehát szolgálata kivétel nélkül, kinek ilyen, kinek olyan. Nem engedhetjük meg, hogy a gyülekezet két részre szakadjon: szolgálókra és nem szolgálókra. Az ilyen gyülekezetben nincs növekedés. A nem szolgálók a többieket is visszahúzzák, álproblémáikkal (pl. imádkozz értem, mert most nem érzem az Úr jelenlétét életemben) álszolgálatra kényszerítik őket. A semmittevés törvényszerűen szüli az álproblémákat, melyekből szabadulni csak a szolgálat útján lehet. Tévedés az, hogy előbb szentnek kell lennünk, hogy szolgálhassunk. Éppen fordítva: a szolgálat révén haladunk fokozatosan előre a megszentelődésben.

A másik tévedés az, amikor valaki a saját választása alapján, csupán emberi erővel akar szolgálni Istennek. Például zenei tehetsége van, ezért zenélni akar az Úrnak. Valóban, a semminél ez is több, de ha csak ennyit tesz, az nem elég. Igazán szolgálni csak a Szentlélek által lehet. A Bibliában olyan emberekről olvasunk, akik isteni erővel szolgáltak, és emberileg lehetetlen dolgokat vittek véghez. E lehetőségek számunkra is nyitottak. Ne elégedjünk meg hát a magunk erejével, keressük az Úr erejét, az Ő lehetőségeit!

MEDITÁCIÓ

„A szellemi életben nincs semlegesség” • Németh Sándor

{k1991301}

%Németh Sándor testvér, a HIT Gyülekezetének lelkipásztora 1991. április 14-én a Budapesti

Dózsa György úti Gyülekezetben szolgált néhány munkatársával együtt. Igehirdetését valamennyiőnk buzdítására – csaknem teljes terjedelmében – közöljük.

Ha valaha igaz volt az, amit az Isten igéje úgy mond, hogy próféták és királyok szeretnék volna látni azokat, akkor ez a mi nemzedékünkre, azokra, amiket most látunk, rendkívüli módon áll. A Szentlélek hatalmasan munkálkodik! Naponta tömegével érinti meg az embereket. Olyan helyeken munkálkodik, ahol korábban szinte elképzelhetetlen volt. Azt gondolom, és hiszem, a szellememben ez a bizonyosság van, hogy Isten minden pünkösdi, minden karizmatikus közösséget akar használni ebben az ébredésben. Meg vagyok róla győződve: titeket is használ, és még nagyobb mértékben fog használni a jövőben, mint eddig bármikor.

Ebben az időszakban rendkívül fontos, hogy szellem-centrikus emberek legyünk. A kereszténység évszázadokon keresztül összekeverte a szellemet (pneüma) a lélekkel (pszüché) és erőteljesen pszichikaivá vált. Ezzel a pszichikai erővel a Szentlélek természetfölötti ereje nem tudott közösséget vállalni.

Ezekben a történelmi időszakokban, amelyekben az Isten országa nem nyilvánul meg természetfölötti hatalommal, az emberek életébe nem tud belépni az a természetfölötti erő, amely a bűnös embereket megváltoztatja, a betegeket meggyógyítja, a démonizáltakat megszabadítja – az evangéliumnak nincs hitele. Itt legfeljebb kulturális-politikai értelemben lehet kereszténységről beszélni, melyet igazából csak a formalizmus jellemez.

Biztos vagyok benne, hogy ti is nagyon várjátok az Úr Jézust és hasonló meggyőződéssel vagytok, mint mi: nagyon közel van az Ő visszajövele. Ahogyan közeledik a Názáreti Jézus Krisztusnak a visszajövele, Isten ereje egyre nagyobb mértékben szabadul fel az Ő népe között. Én most szeretnék titeket arra buzdítani, hogy a Szentlélek erejével töltekezzetek be és adjatok szabadságot, még nagyobb szabadságot, mint eddig adtatok, mert az egyházat a Szentlélek építi. Amikor a Szentlélek építi az egyházat, akkor a pásztoroknak, a hívőknek a sorsa nagyon könnyűvé válik, mert a kenet az elviselhetetlent is elviselhetővé és az elhordozhatatlant is elhordozhatóvá teszi. Az ember természetes képességét a Szentlélek kenete csodálatos módon meg tudja hosszabbítani úgy, hogy a hívők Isten intelligens munkatársaivá válnak. Ebben a földi életben legnagyobb boldogság Istennel, különösen a Szentlélekkel együttműködni. A legnagyobb boldogság az, amikor a Szentlélek felszabadul a szellemünkben és a mi szellemünkbe beleülteti Isten a Szentlélek természetfölötti erejét, Krisztusnak a természetét. Pál apostol is azt mondta magáról: őt azért hívta el Isten, hogy benne kijelentse az Ő Fiát.

Ez az Isten elhívásának a célja a te életedben is. Nemcsak egy egyszerű egyházztaggá akar tenni téged, hanem azt akarja, hogy teljesen szánd oda a szívedet, lelkedet, életedet Isten tökéletes akarátának, hogy ezáltal a mindenható Isten a Fiút – akiről így szólt: ez az a Fiú, akiben gyönyörködik az én Szellemem – a te életedben meg tudja dicsőíteni. Amikor a Krisztus Jézusnak a természete és dicsősége felszabadul a szellemeden keresztül, kiárad az értelmeden, beszédeden, magatartásodon, akkor egyszerűen azt fogod látni, hogy a környezetekben lévő emberek megváltoznak.

Ha a Szentlélek halad velünk, akkor Ő mindig munkálkodik is. Nem Istennel van a probléma, ha nem munkálkodik, akkor soha nem azt kell kérnünk: „Istenem, akarjál munkálkogni az életünkben”. Ő akar munkálkogni, de nekünk be kell töltenünk a szellemi és erkölcsi feltételeket, hogy a Szentlélekkel harmonikusan együtt tudjunk munkálkogni, s így a Szentlélek használja a mi testünket.

Az ember nagyon fontos Isten szemében. Látjuk az egyháztörténelemben, hogy amíg az emberek nem ismerték fel az Isten akarátát az életükben, addig nem indultak meg az ébredések.

Ha be vagy töltekezve Szentlélekkel, akkor tele van a szíved Isten igéivel, ez a leghatalmasabb fegyver Sátán királysága ellen. Az ördög birodalmában hatalmas pusztítást

tud végezni a Szentlélek kenete alatt álló ember.

Olvassuk el az Ef 5,16–20-ig terjedő igeszakaszt!

Azt hiszem, nem kell bizonygatnom azt, hogy gonosz napokban élünk. Pál apostol mondja a Timóteushoz írt levelében: „Az utolsó napokban nehéz idők állnak be.” Ennek a nehéz időnek az az oka, hogy az ember erkölcsi és szellemi állapota drámai módon romlik. Az Isten munkájával párhuzamosan az ördög is erőteljesen munkálkodik. Az ördög mindig Isten „mögött” van, és addig, amíg nincs letartóztatva, amíg nincs végleges büntetési helyére zárva, állandóan utánozza Istent és a Szentlelket. Olyan helyzetet akar teremteni, amivel ellensúlyozni próbálja a Szentlélek működését. El akarja vonni az emberek figyelmét a Szentlélek kiáradásától, a Szentlélekkel való betöltekezéstől.

A Szentlélek napjainkban is meglátogatta és egyre nagyobb mértékben látogatja meg ezt a nemzetet, mert Isten szereti Magyarországot, Isten szereti Budapestet. Erről a szeretetéről tesz bizonyosságot, amikor Szentlelkét kiárasztja, amikor erejével érinti meg az embereket. Ezzel párhuzamosan lehet látni a másik oldalon az ördögöt, aki mindent megtesz annak érdekében, hogy a Szentlélek működésének gátat szabjon, hogy a hívőket elbátortalanítsa a szolgálatban. Ezek az idők – alulnézetben – gonosz napoknak minősíthetők, olyan napoknak, amelyeken rendkívül erős az Isten királysága és Sátán királysága közötti konfliktus.

Háborús időkben, amikor az újságok lövöldözésekről, áldozatokról és győzelmekről számolnak be – általában még azoknak az embereknek is meg kell változtatniuk az életmódjukat, akik a mindennapi életben maradtak, akiket nem vittek ki a frontra. Nekik is másképpen kell élni, mint ahogyan a háború előtt éltek. Most, ebben az időszakban Isten elhatározta, hogy a Sátán királyságát kitakarítja erről a földről. Isten kezdi elővenni a személtapátját, és a söprűvel rá akarja söpörni ezt a sok gonoszságot, bűnt, istentelenséget, erkölcstelenséget, ami eddig megrontotta az emberiséget, a nemzeteket, a népeket. Most lehet látni, hogy egyre keményebb a konfliktus, az összeütközés az Isten országa és a Sátán királysága között. Ebben a konfliktusban egyikünk sem tölthet be többé semleges státust. A szellemi életben nincs semlegesség. Vagy az Isten oldalán állsz, s az ördög ellen harcolsz, vagy az ördög oldalán állsz és az Isten munkája ellen harcolsz. De azért tartunk mindig istentiszteleteket és azért hirdetjük az Isten igéjét, hogy inkább gyere te is Isten mellé és harcolj Istenért, Istennel az ördög ellen! Isten akarata az, hogy minden módon, ha kell „áron is vegyük meg az alkalmatosságot”, szerezzük meg azt a szellemi és erkölcsi kenetet, hitelességet, amely által Isten tud bennünket használni az elesettek között, mindazok között, akiket Sátán megvert átokkal, bűnnel, hitetlenséggel, erkölcstelenséggel. Az emberek szíve nyitott az Isten erejében: ma csak egy hírt kell nekik elmondani arról, hogy a Názáreti Jézus feltámadott. Miután az ember meghallja e hírt, ránéz a hírmondóra, és látja annak arcán az egyenességet, a tisztességet, a reménységet, az örömet, és akkor megtér. Rendkívül szomorú vagyok minden esetben, amikor úgy érzem, hogy lekéstünk. Sokszor azt gondoljuk: ez az ember biztosan nem fog megtérni, hiszen annyi rosszat csinált. Ugyanakkor azt lehet látni: egy szeretetteljes mondatra megnyílik a szíve.

Ma reggel nekem nagy bizonyosságom volt erről. Tegnap bejelentették, hogy ma reggel a NAP TV-ben lesz egy vita a HIT Gyülekezetéről és a karizmatikus pünkösdi mozgalomról.

Meghívtak, és előre jelezték, hogy csak a hibáit fogják tárgyalni a pünkösdi karizmatikus mozgalomnak, és minden lehetséges rosszat elmondanak róla. Izzalom volt a szellememben, és az elmémben addig, amíg a stúdióba utaztam. De amikor a résztvevőkkel keztem fogtam – ugyanis kértem Istentől, hogy amikor megfogom a kezüket, a Szentlélek szálljon rájuk –, akkor egy barátom azt mondta: úgy érzi, ezekkel a kézfogásokkal eldőlt az egész stúdióbeszélgetés. Ezek az emberek, akik arról voltak híresek, hogy mindenbe belekötöttek, mindent kikiztek, ezúttal jámborul, szelíden ültek és szinte „alátettek” a válasznak.

Úgyhogy rendkívül nagy győzelmet éreztem a szellememben. A műsor után még beszélgettem velük és arra a meggyőződésre jutottam, hogy ők egyáltalán nem ellenségei

Isten munkájának. Nyitottak, igazán meg akarják ismerni a pünkösdi titkot. Tudjátok, hogy ezt a titkot hol lehet megismerni? Közöttetek! Ámen! Halleluja! Jézus él! Ő azért jött, hogy a pünkösdi tűz megmaradjon a pünkösdi egyházban is, hogy Isten a pünkösdi testvéreinket is csodálatos erővel és hatalommal tudja használni. Én hiszem, és azt látom világméretekben, hogy óriási nagy megújuláson mennek keresztül a pünkösdi egyházak. Isten csodálatos módon használja őket és rendkívül nagy tömegeket tudnak elérni a szolgálatuk által. Meg vagyok róla győződve, hogy itt, bennetek is ugyanaz a Szellem van. Isten fel fogja építeni az Ő szellemi házát, de tegyétek azt, amit Pál apostol mond az Ef 5-ben: „Áron is vegyétek meg az alkalmatosságot.” Ne aludjál, ne szunnyadj! A gonosz napokon olyan légy, mint a katona! Riadó készültségben a katonák le sem vetkőznek. Teljes harci felszerelésben fekszenek le az ágyba, és kiugornak, amikor megszólal a trombita, vagy a parancsnok hangja. Isten irányít és utasít. Megtanultam azt, hogy ha Ő valamit mond, akkor az embernek félre kell tennie minden tervét, elképzelését, mert másképp bajba kerül, bármilyen jókat csinált korábban.

Arra szeretném felhívni a figyelmeteket, hogy gonosz napokban élünk. Jelen pillanatban sokkal nagyobb szellemi és lelki erőfeszítéseket kell tenni, mint talán a hetvenes vagy a hatvanas években. Talán úgy gondoltuk, hogy majd eljön az az áldott demokrácia, ez a rendszerváltás, és eltűnnek a kommunisták és eltűnik az ördög is az országból, eltűnnek a démonok is, a bűn is, de nem így történt. A kommunisták megbuktak, az ördög itt maradt. Bűnből talán még több van, mint volt. A démonok is gyarapodnak, de Isten népe is gyarapszik.

Isten népe között egyre nagyobb erővel működik a Szentlélek. De testvérem, ebben az időben, amikor a harc, a szolgálat ideje van, te ne aludjál, hanem szorgalmasan, mint a hangya, mint a méh, dolgozz! Gyűjtsd azokat a szellemi és lelki áldásokat, amelyek téged képessé tesznek arra, hogy sikeres, produktív keresztény életet élj, hogy ebben a gyülekezetben áldás légy a pásztor számára, a testvéreid számára, mindenki számára! Ennek az áldásnak a titka a Szent Szellemmel való betöltekezésben van. A lehető legcsodálatosabb dolog az, amikor az emberre rászáll a Szentlélek kenete, amikor az ember szellemét teljesen betölti Isten végtelen ereje, hatalma. Megerősíti az ember értelmét is, megszabadítja azoktól a gondolatoktól, amelyek az Isten megismerésében és a természetfölötti világnak a beelátásában megakadályozzák. Isten azt akarja, hogy teljesejünk be Szentlélekkel. A nyelveken szólás Isten csodálatos ajándéka. Nagyon hálás vagyok a pünkösdiéért, mert először én is a pünkösdiéktől hallottam a nyelveken szólást, nem a katolikusoktól. Akkor még katolikus teológiára jártam, amikor a pünkösdiéek beszéltek nekem arról, hogy van ilyen ajándék. Elmentem a professzoromhoz. Mondtam neki: „Most is vannak olyan keresztények, akik szólnak nyelveken.” Legyintett. „Ó – mondta – én is hallottam hasonló hírt, de ilyen nincsen.” És magyarázta, hogy miért nincs. Amint magyarázta, láttam, hogy a gondolkodásmódja egyre jobban elszakad a Bibliától és az állításokban sem logikus. Előtte nagy tisztelője voltam, de ekkor elkezdtem gyanakodni rá: ő itt szubjektíve rögtönöz, de ezzel a kérdéssel igazából még nem nézett szembe. Ezután elkezdtem én tanulmányozni, hogy az 1970-es években valóban szólnak-e nyelveken keresztények, vagy nem – és rám ragadt a „betegség”. Halleluja!

A nyelveken szólás ajándéka azért adatik, hogy használjuk, hogy folyamatosan, újra meg újra betöltekezzünk a Szentlélek erejével. A Názáreti Jézus sem tudott semmit csinálni a kenet nélkül. Ő 30 évig csendesen, névtelenül, egyszerű ácsként élt. Tisztességes, becsületes ember volt. De Izraelben sok tisztességes és becsületes ember volt, tehát épp ezért nem lehet csodálkozni azon, hogy az emberek megdöbbentek, miután Jézusra rászállt a kenet, és a kenet minőségi változást eredményezett magatartásában. Nem értették, hogyan létezik az, hogy egy ácsnak a fia ilyen dolgokat tud tenni. Azt mondja az ifjúnak: „Kelj fel!” – és az felkél a halálból; a démonnak azt parancsolja: „Menj ki!” – és az kimegy belőle, hatalommal szól: „Meg vannak bocsátva a bűneid” – és beköltözik annak az embernek a szellemébe az

üdvösség szelleme és bűnbocsánatot nyer. Mi okozta Jézus Krisztusban ezt a változást? Mi által tudta közvetíteni az Isten irgalmát? A Biblia válasza nagyon egyszerű: a Szentléleknek a teljessége, a Szentléleknek a kenete. A Lélek kenete teszi képessé a hívő embert arra, hogy Isten dolgait cselekedje.

Nem azért vagyunk keresztények, hogy egy gyülekezeten belül kialakuljon két osztály: egyik az „adó” – ők állandóan szolgálnak, a másik osztályt pedig azok képezik, akik a szolgálatot állandóan igénylik. Egy ilyen két részre szakadt osztályközösségnek csak egy végeredménye lehet: bezárkózik, mert vannak közöttük olyanok, akik szolgálnak, és vannak, akik az ügyeletes betegek.

Eltelt két hét, s szól a telefon, jelentkezik a testvérnő... és sorolja, hogy mi a búja-baja. Ezt annyira meg lehet szokni, mint egy cigarettát, vagy mint a kábítószer.

Rendkívül kényelmessé válik az ember és nem akar kilépni egy olyan szellemi szintre, ahol ő is áldás tudna lenni mások számára. A HIT Gyülekezetében én tudatosan „lököm ki” az embereket. Amikor a csecsemőeledelt már elfogyasztották és kinőtték a gyerekágyat, akkor tudatosan serkentjük őket, hogy lépjenek ki és próbálják meg a szellemi köldökzsinórokat elszakítani, illetve lazára engedni. Mert ha nem teszik, kialakul egy álprobléma és álszolgálat. S mikor az álproblémák és álszolgálatok uralják a gyülekezetet, akkor a Szentlélek kenete megtörik rajta. Isten azt akarja, hogy ne menjünk bele semmiféle áldolgokba, hanem igazi dolgokat csináljunk, igazi szükségekre válaszoljunk. Úgy érzem, jelen van sok olyan személy, akiket Isten már nagyon-nagyon megáldott és fölkészített arra, hogy lépjenek és szellemben nyerjék meg az alkalmatosságot, hogy Isten országának evangéliumát bátran, erővel, hittel hirdessék azoknak, akiknek még nem hirdették.

Nagy Józsi a megmondhatója: amikor először ment ki az utcára, mennyire félt. De már az ökölvívásban megtanulta, hogy amikor az edző mondta neki, hogy csengettek, kezdődik a menet – Józsi kiment. Az evangélizációban először nem voltak olyan jó eredmények, de azután beindult. Tavaly nyáron már száz ember jött be, és kétszáz, háromszáz megtérő jött egy-egy utcai evangélizálásról.

Isten téged is fel akar használni. Szerezd meg az alkalmatosságot, a bátorságot, a hitet. Hidd el, hogy ugyanaz a Szellem van benned, mint bennem! Ha engem képessé tesz arra, hogy szolgálni tudjak, akkor téged is képessé tesz. Lépj ki a szellemi fogyasztói életmódból! Vess bátran, s meg fogod látni, más perspektíva nyílik meg a szellemi életedben, amelyben dicsőségről dicsőségre, szellemi erőről szellemi erőre fogsz jutni.

Visszatérek a Názáreti Jézus példájára. Őt is a Szentlélek tette képessé arra, hogy Isten országát realizálja. Isten országáról lehet beszélni, de annak erejét az ember nem tudja megvalósítani, ha csak beszédben van meg az életében. Pál azt mondja, hogy az ő prédikálása nem beszédben állt, hanem szellemnek és erőnek a megmutatásában, kifejezésében. Vagyis, amikor ő beszélt, akkor a Szent Szellem együttműködött azzal. Amikor a Szellem és a prédikált ige egységben van, akkor a hallgatók szívében Isten elkezd munkálkodni, mert Isten cselekszik a környezetében, mert nem érzed, hogy valamit is csináltál volna. És ez a jó benne. Minél nagyobb kenet van rajtad, annál jelentéktelenebbnek érzed magad Isten munkájában. De ha „pszichikai” vagy, akkor bár a legkisebb dolgot csinálod a gyülekezetben – például kitakarítod az épületet az összejövetel után –, a pszichéd már fölgaskodik: „Csináltam valamit.” De ha Szentlélek kenete alatt vagy, akkor úgy ki tudod söpöri az épületet, hogy közben észre sem veszed, hogy dolgozol. Kenet nélkül nem tudunk Isten tökéletes akaratában járni. Ezért szeressétek a Szentlelket?

Az embernek a szíve tulajdonképpen az embernek a kútja. A Biblia ezt mondja a bensőnkéről: szív. A szívből jön ki az élet. A szív a részünk, a központi lényegünk, amely be tud kapcsolódni Isten jelenlétébe. Ahol van a szíved, ott van a lényed. Egész emberi minőségedet a szíved állapota határozza meg. Ha a szívünk benne van Isten jelenlétében, akkor a szívből állandóan jönnek fel ezek az örök életre szökellő erők, az áldás folyamai. Jönnek az örömek,

a békességnek, a gyógyulásnak, a csodatévő erőknek a folyamai.

Jézus, amikor rászállt a Szentlélek, betelt annak teljességével, utána a Szentlélek teljessége bevitte a pusztába, onnan visszajött a Szentlélek erejével, azután bement a zsinagógába, egy igerészt felolvasott a Bibliából, s ahogy olvasta, már a Szentlélek kenete elkezdett munkálkodni az emberekben, kezdte kiszorítani a negatív erőket, megszabadultak, meggyógyultak. Isten ma is ezt akarja. Nem járt le a csodák korszaka. Még most is a Szentlélek korszakában élünk.

A tanítványok, az apostolok életére figyeljetelek. Az első három évben ők is egy nagyon pozitív szellemi fejlődésen mentek keresztül. (Még akkor is igaz ez a megállapítás, ha tudjuk, hogy voltak bizonyos problémák az életükben.) De igazából soha nem jutottak el pünkösöd előtt arra a szintre, hogy tartósan, maradandóan együtt tudtak volna működni Isten akaratával. Bár volt egy olyan időszak, amikor az Úr felkente őket erővel és hatalommal, és kiküldte őket: betegeket gyógyítsanak, poklosokat tisztítsanak, és mondják, hogy elközelgett Isten országa. Azonban ez az erő nagyon hamar elhagyta őket. Ez egy átmeneti, ideiglenes kenet volt. Sokszor kerül ilyen állapotba a gyülekezet: csak akkor van kenet alatt, ha éri őket egy külső hatás, amelynek a forrása, hordozója kenet alatt van. A gyülekezetben én arra teszem a hangsúlyt, a keresztények ne csak akkor legyenek telve Szentlélekkel, amikor van egy látványos, nagy összefogás, hanem tanulják meg azt, hogy a hétköznapok során is, hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön – és így tovább – töltsék be Szentlélekkel. Így tudnak elérni odáig, hogy önállóak legyenek, nem kell bába, külső állványrendszer, amivel őket meg tudják tartani a Szentlélek kenetében. Ők maguk megtanulják, hogyan lehet a Szentlélekkel naponként betölteni. Az ilyen keresztényekkel soha semmi gond nincs. Ők állandóan készek a szolgálatra és tudnak is szolgálni. Ilyen állapotban legyünk tartósan, maradandóan! Amikor az apostolok a Názáreti Jézus földi szolgálata alatt kaptak hatalmat, az egy ideiglenes kenet volt. Az igazi tartós kenet akkor jött az életükre, amikor betöltek Szentlélekkel. Pünkösöd után is – látjuk az ApCs-ben – rendszeresen szükségük volt arra, hogy újra meg újra betöltsék Szentlélekkel. Kritikus helyzetben egy pillanat alatt be tudott tölteni Szentlélekkel Pál és Péter is. Ahogy szellemének a szemeit Isten felé fordította, abban a pillanatban rászállt a Szentlélek kenete, és azonnal felszabadult a Szentlélek természetfölötti hatalma és azonnal hozott megoldást.

Rendkívül fontos, hogy a szolgálat ideje alatt benne legyünk ennek az erőnek a forrásában és az áradásában.

Egyszer budaörsi találkozót beszéltünk meg egy csoporttal. Ők jehovista háttérből jövő emberek voltak. Bizonyosságot tettünk nekik arról, hogy ki az igazi Krisztus és a Szentlélek hogyan működik. Ők szerettek volna megismerkedni ezzel az igazsággal. A 40-es busszal utaztak a Móricz Zsigmond körtérről a budaörsi Béke térig. Utólag elmondták, hogy már akkor erőt éreztek magukon, amikor a buszról szálltak. Érezték, hogy valami elkapta őket és egyszerűen fogta őket, kikapcsolta a gondolatukat, azokat az előítéleteket, amelyek bennük éltek. Bejöttek az előszobába, ott mi kértük, hogy mielőtt elkezdünk beszélgetni, egy dalt énekeljünk el, és adjunk hálát Istennek. Énekeltünk, de hálát adni már nem tudtunk, mert ezek az emberek leestek a földre. Ha akartak volna, se menekülhettek volna el a Szentlélek kenete alól. Isten adja a Szentlélek kiáradását! Nem mondom, hogy mindig így, de Isten azt akarja, hogy ilyen látványos módon is megnyilatkozzon az Isten országának ereje. Mondanom sem kell, hogy ezek a személyek a mai napig hívők, pedig az eset már vagy tíz éve történt. Egy életre szólóan megismerték, hogy Isten nem valami jogszabály, nem valami törvény, hanem Isten erő. A mi Istenünk az erő, a csodák Istene!

Az egyik hölgy halálos betegen érkezett közénk (ezt később tudtuk meg). Három napig a Szentlélek kenete alatt volt, haza se tudott menni, lábra se tudott állni. Megfogtuk a kezét-lábát, feltettük az ágyra, s ott feküdt három napig. Mire a harmadik napon magához tért, meggyógyult mindenből. Visszament az orvoshoz, aki megállapította, hogy makkegészséges.

Pedig nagyon beteg volt. Az orvos azt tanácsolta, ne is menjen férjhez, mert olyan betegséget hordozott testében. Ma már három gyermeke van. Dicsőség Istennek! Mi semmit sem csináltunk, csak énekeltünk az Úrnak, s a Szentlélek kenete leszállt. A testvérnő ma boldog feleség és anya. Életét jelek, csodák kísérik és sok embert vezetett az Úrhoz.

Nagyon sokat számít, hogy amikor bejönnek az emberek a gyülekezetbe, akkor mivel illetve kivel találkoznak. Mi lehetünk szépfűk, okosak, felöltözhettek elegáns ruhába, de igazán nem tudunk pozitív befolyást gyakorolni az emberekre... mert szép emberek vannak bőven rajtunk kívül is. Ne szakadj meg tehát az erőlködéstől, hogy pozitív befolyást gyakorolja magad tehetségével, a magad erejével! Legjobb a Szentlélek kenete. A kenet fedje be a gyülekezetet. Amikor belép valaki az ajtón, már érezze, hogy dolgozik a Szentlélek a szellemében, testében, értelmében, gondolataiban. Akkor nem kell sokat beszélni az embereknek. Jönnék gyorsan megtérni. Szinte úgy kell őket hazaküldeni, mert már be kell zárni a termet. Ahol a Szentlélek kenete jelen van, ott az embereket vonzza és betölti. A Szentlélek kenete tesz képessé arra, hogy a gonosz napokban szellemi erővel, Isten bölcsességével megálljunk Krisztus Jézus mellett.

Alapigénk 18. verse így szól: „Meg ne részegedjétek bortól, miben kicsapongás van, hanem teljessedjétek be Szentlélekkel.” Mit mond itt Pál apostol? Ahogy régen leittad magad Badacsonyi Kéknyelűvel vagy Szürkebaráttal, vagy bármi volt a kedvenc borod, azt most is csináld, de ne borral, hanem Szentlélekkel, ne pálinkával, hanem Szentlélekkel, ne alkohollal, hanem Szentlélekkel „idd le magad”.

Hála Istennek, hogy amikor be vagyunk telve Szentlélekkel, Ő a realitásérzékünket valamiképp átprogramozza. Ha mindig a látható szinten lennénk reálisak, akkor rendkívül félénkek lennénk. Nem tudom, hányan mernék kiállni az emberek elé, beszélni hozzájuk. Én nagyon félénk voltam. Majdnem a guta kerülgetett, amikor emberek elé kellett állnom. Az, hogy én ezt az életemben le tudtam győzni, kifejezetten a Szentlélek csodája. Mindig az az ember voltam, aki, ha volt valami összejövétel, beültem a sarokba, csak ne kelljen szövegelni. Félttem, amikor mások elé kellett állni.

A Szentlélek egyszerűen részeggé tesz, olyan részeggé, hogy képes vagy az utcán kiállni, holott, ha nem lennél a Szentlélek részegsége alatt, akkor azt mondanád: dehogyis fogok kiállni az utcára Jézus Krisztusról bizonyosságot tenni, evangélizálni, még azt hiszik, hogy bolond vagyok. Amikor a Szentlélektől részeg vagy, nem tudod fölfogni a sértést, egyszerűen nem jut el az agyadig, hogy „bolond vagy”. Akkor is nevensz, amikor tapasztalod a becsmérléseket. A Szentlélek kenete megszabadít téged az emberek előítéletétől és elutasításától való félelemtől. Amikor jelen van a Szentlélek a bátorságon, a merészségen múlik sok minden. Légy bátor! Ehhez kell a Szentlélek kenete.

A Szentlélek olyan „bódító ital”, aki nem bolonddá tesz bennünket, hanem Krisztus értelmét, bölcsességét és józanságát teremti meg bennünk, ugyanakkor az emberek pocskondiázásától megvéd bennünket. Felhúz egy szellemi vasfüggönyt. Úgyhogy, amit az ember ad neked, az nem ér el hozzád, viszont amit te adsz neki, az eljut hozzá! Így tudnak megtérni az emberek, mert nagyobb az, aki benned van, mint az, aki a világban van.

Ha kimondod a száddal és hiszed a szívedből azt az ígét, amit prédikálsz, akkor a Szentlélek folyik, mint az élő folyam. Folyik az emberek szívére, megszünteti a keménységet, elveszi az elméből az ostoba, buta gondolatokat, egyszerűen a Szentlélek ráhangolja az embereket Isten jelenlétére.

Arra szeretnék benneteket buzdítani, hogy töltekezzetek be Szentlélekkel! A Szentlélek itt van és vár, vár, epekedik, hogy egyéni, személyes módon beköltözzék az életedbe, hogy úgy elöntsön, mint előntötte Noé korában a vízözön a földet: a víz a mélységből is fölfakadt és az égnek csatornái is megnyíltak. Ezt akarja Isten, hogy a Szentlélek körülvegyen téged, és a szívedben is fölszakadjon Isten természetfölötti ereje, hogy betöltekezzél Szentlélekkel, erős légy az Úrban, tudd hirdetni az evangéliumot, és az evangélium erkölcsi és szellemi

követelményét könnyen végre tud hajtani. Ne legyen izzadságszagod, ne erőlködj azon, hogy keresztény légy, hanem egyszerűen, spontán jöjjön belőled. Erre a Szentlélek tud képessé tenni engem is, téged is. Az Úr áldjon meg benneteket! Ámen.

Lekésni Isten kegyelmét, rettenetes dolog • *Gulyás István*

%Gulyás István testvér evangélizációs igehirdetése, amely Ózdon 1991, július 3-án hangzott el a Lk 19,24–27 igeversek alapján.

Lekésni Isten kegyelmét, az valami szörnyű és rettenetes dolog. Ha halogatod elfogadni a ma felkínált kegyelmet, ha azt mondod, ifjú vagyok én, van még időm épp elég, meglásd, egyszer majd elkésel. Lekésheted az üdvösségedet, amely örök életre szól. Nem néhány évre vagy évtizedre, hanem örökre pecsételed meg sorsodat.

Voltak elkésők Noé idejében is (1Móz 6–8). Milyen jó, hogy Isten nem pusztítja el a jót a rosszal együtt. Noé és három fia Isten utasításai alapján építették a bárkát. Isten mondta meg, hogy milyen fából készüljön, milyen legyen a szélessége, hosszúsága, magassága. Honnan tudta volna Noé ott a szárazföld közepén, hogy milyen is egy bárka? Az építés hosszú évekig tartott. Nem kis munka volt akkora hajót építeni. És hiszem, hogy Noé prédikált a szomszédoknak, arra járóknak, hogy térjenek meg bűnös életükből, mert Isten előtt már elvégzett dolog az ítélet s az özönvíz. Ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek. Aztán eljött a nap, amikor Isten parancsolt az állatoknak, hogy menjenek be a bárkába. Ott sorakoztak az ajtó előtt. Nem kellett hajtani őket, mentek szépen. Engedelmeskedtek Istennek. Noé bizonytalán hívta az embereket is, de azok nem engedtek Isten szavának. De az Úr még adott hét nap kegyelmi időt, miután Noé is családjával együtt bement a bárkába. Még volt kegyelem akkor is, hét nap! De a hetedik napon az Úr bezárta az ajtót. Nem Noé zárta be! Ha ő ki is akarta volna még nyitni valakinek, már nem tudta volna, mert az Úr zárta be az ajtót. Kezdett ömleni az eső, a mélységek forrásai felfakadtak. Zörögtek ám az ismerősök, barátok, rokonok a bárka ajtaján. Engedj be, Noé! Már tudjuk, hogy igazad volt! Akkor már hittek, de késő volt hinni. Tudjátok, a pokol tele van olyan emberekkel, akik már hisznek. Ott. De az már késő! Noé nem nyithatta ki az ajtót.

A tíz szűz példázata (Mt 25) ismerős sokaknak. Elérkezik az idő, amikor meg akarnál térni, de nem tudsz. Akkor kell megtérni, amikor az Úr hív, nem akkor, amikor te akarsz. Az öt balga szűz előtt is bezáratott az ajtó, már késő volt, amikor az árusoktól visszaérkeztek az olajjal. „Uram, uram!” kiáltottak.

Nem mindenki megy be a vacsorára, aki azt mondja: Uram, uram! Igyekeztek bejutni, amíg nyitva van az ajtó! Amíg lehet! Ma még a hívó szó hangzik: Jöjjetek! De szörnyű lesz az, amikor a „menjetelek” fog hangzani. A pokolban is sokan imádkoznak, de már későn.

Egyszer egy nagy evangélizáción ötszáz ember jött előre. A szolgáló testvérnek az Úr mondta, hogy még van három ember, akinek előre kell jönnie, akiknek Isten nem ad több alkalmat. Az evangélizátor testvér könyörgött a tömeghez: „Gyertek előre, még vannak olyanok, akiknek ez az utolsó lehetősége, hogy Jézus Krisztust elfogadják életük urának. Még van, akinek előre kell jönnie!” De nem jött több ember előre. Másnap ketten egy szerencsétlenségben hirtelen meghaltak, egyet pedig megszálltak a gonosz lelkek. Nagyon szenvedett tőlük. Barátai hívták az evangélizátor testvért, jöjjön el és imádkozzék érte. A testvér elment, de ahogy letérdelt imádkozni, az Úr azt mondta neki: „Ne tedd, mert már nincs számára kegyelem!”

Isten hosszútűró. Ő azt akarta, hogy halld ma a hívást! Ez nem véletlen. Látod, a világ egyre inkább a pusztulás felé rohan. De jó, hogy az én világom nem e világ. Az én világom Krisztus országa. Ott nem lesz többé fájdalom és sírás, gyász és halál. Nem lesznek gondok.

Ha valaki egymillió dollárt ajánlana fel neked, elfogadnád. Az Úr ennél többet ad. Mária, angol királynő, aki életében sok hívőt üldözött, halálos ágyán így kiáltott fel: „Egymilliót egy perc életért!” Isten nem milliókat, Ő örök életet kínál.

Tudod, az Úr fenntartotta nekünk a teremtett világot. Az ember a maga bölcsességében csak a Holdig jutott el. A legközelebbi csillagig repülővel óránként ezer kilométeres sebességgel négy milliárd évig kellene utaznod. Megdicsőült testtel egy pillanat alatt eljuthatsz oda, mert többé idő sem lesz.

Borzasztó lesz hallanod az Úrtól ezt a feleletet: „Nem ismerlek titeket, távozzatok, ti gonosztevők.” Hiába voltál ott az evangélizáción, hiába jártál a gyülekezetbe, megtérés nélkül nem lehet Istenhez jutnod. Olyan sokan halnak meg váratlanul. Nem tudod, holnap lesz-e még nap a te számodra.

Egy amerikai gyülekezetben egy fiatal embert megérintett az Úr. Potyogtak a könnyei. A pásztor hívta: „gyere, add át életedet Jézusnak!” A fiatal ember azt válaszolta: „Most nem, majd máskor.” Az összejövetel után kiment a gyülekezetből és a következő utcáson elütötte egy autót. Ez veled is megtörténhet. Nekem is meg kellett térnem, lehet, hogy nagyobb bűnös voltam, mint te. De neked is meg kell térnem. Valahányszor elutasítod Jézus Krisztust, a szíved egyre keményebb lesz, míg végül teljesen megkeményedik. És akkor, ha akarnál is megtérni, már nem tudsz. Késő lesz.

Ma, ha az Ő szavát halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket! – ez ma Isten szava hozzád. Ámen.

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

Siker • Kovács Zoltán

A hívő ember sikeres. A hívő ember sohasem beteg. Aki beteg, az azért beteg, mert vétkezett az Úr ellen. A hívő ember sikeres e földi életben: gazdag, a munkahelyén jó előmenetele van. A hívő embernek szép felesége és egészséges gyermekei vannak. Röviden így foglalható össze a sikerteológia, mely világszerte erősen terjed, és – sajnálatos módon – soraink között is felütötte már fejét itt-ott, kezdetleges formában. A sikerteológia az emberi vágyakat fogalmazza meg úgy, mintha azok teljesítését Isten megígérte volna a Bibliában, így tanítása könnyen táptalajra talál a hitben nem eléggé megalapozott (és a Bibliát nem eléggé ismerő) emberek szívében, hiszen melyikünk az, aki nem szeretne gazdag és sikeres lenni?

Kenneth E. Hagin a sikerteológia fő szószólója. Könyveiben, melyek nálunk is kaphatók, található meg a sikerteológia megalapozása – sok, valóban jó tanítás mellett. Gondolatmenete alátámasztására rengeteg igehelyet idéz, főleg Isten ígéreteit. Ott követi el a hibát, hogy az ígéreteket kiragadja a Biblia egészéből, és csak az ő véleményét alátámasztó igeverseket veszi figyelembe, az annak ellentmondóakat nem. Tanítása alapjául – véleményem szerint – az a tévedés szolgál, melyet a Hét alapelv a gyógyulásról című könyvében olvashatunk: az Ószövetségben Isten megígéri népének Izraelnek, hogyha a törvény parancsolatait megtartják, akkor Ő mindenben (földi dolgokban) megáldja őket, és távol tartja tőlük a betegségeket (5Móz 7,13–15). Az Újszövetség jobb, mint az Ó, mivel „jobb ígérek alapján köttetett” (Zsid 8,6). És itt jön a tévedés: „Ha az egyik szövetség jobb, mint a másik, akkor abban minden benne van, ami a másikban volt, és még több is, máskülönben nem jobb. Vajon egy tízdolláros csekk jobb, mint egy ötdolláros? Igen. Miért? Mert benne van minden, ami az ötdolláros csekkben van, de annál több is” (Hagin). Éppen ez az, ami nem igaz. Az Újszövetség nem azért jobb, mint az Ó, mert annak minden ígését tartalmazza, sőt annál többet is, hanem azért, mert más, amazoknál dicsőségesebb ígéreteket tartalmaz. Az Ószövetségben földi dolgokra vonatkozik az ígért, míg az Újban mennyiekre, vagyis az Újszövetség nem tartalmazza az Ószövetség minden ígését: „A mennyekben néktek eltett reménységért, amelyet már előbb hallottatok az igazság beszédében, mely az evangélium” (Kol 1,5). Reménységünk tehát a mennyben van, nem a világon.

Mi jutott hát nekünk a Földön? „E világon nyomorúságtok leszen; de bízzatok: én meggyőztem a világot” (Jn 16,33b). Az Úr Jézus nem azt mondja tehát, hogy semmi gondunk nem lesz, mindenben sikeresek leszünk, hanem azt, hogy bár nyomorúságunk lesz, Ő velünk lesz abban, és győzedelmet ad nekünk afelett. „Mikor vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak, ha tűzben jársz, nem égsz meg, és a láng meg nem perzsel téged” (Ézs 43,2). Az Ige nem azt mondja, hogy nem lesz bajunk, nem fogunk tűzben járni, hanem azt, hogyha tűzben járunk, nem égünk meg, vagyis, ha bajunk lesz is, nem árt az meg nekünk.

Nézzünk meg néhány igét a gazdagságról, és azok alapján magunk is eldönthetjük, hogy Isten akarja-e, hogy gazdagok legyünk a földön, vagy sem.

„Ne fáraszd magadat ebben, hogy meggazdagulj; ez ilyen testi eszességedtől szűnjél meg. Avagy a te szemeidet veted-é arra, holott az semmi, mert olyan szárnyakat szerez magának nagyhamar, mint a saskeselyű, és az ég felé elrepül” (Péld 23,4–5).

„De valóban nagy nyereség az istenfélelem, megelégedéssel, mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit; de ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Akik meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik. Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magukat általszegeztek sok fájdalommal. De te, óh Istennek embere, ezeket kerüld, hanem kövessed az igazságot, az istenfélelmet, a hitet, a szeretetet, a békességes tűrést, a szelídséget” (1Tim 6,6–11).

„Monda néki Jézus: Ha tökéletes akarsz lenni, eredj el, add el vagyonodat, és oszd ki a szegényeknek; és kincsed lesz a mennyben; és jer és kövess engem. Az ifjú pedig e beszédet hallván, elméne megszorodva, mert sok jószága vala. Jézus pedig monda az ő tanítványainak: Bizony mondom néktek, hogy a gazdag nehezen megy be a mennyeknek országába. Ismét mondom pedig néktek: Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, hogynem a gazdagnak az Isten országába bejutni” (Mt 19,21–24).

„Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön, hol a rozsdá és a moly megemészti, és ahol a tolvajok kiássák és ellopják; hanem gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben, ahol sem a rozsdá, sem a moly meg nem emészti, és ahol a tolvajok ki nem ássák, sem el nem lopják. Mert ahol van a ti kincsetek, ott van a ti szívetek is” (Mt 6,19–21).

Annak bizonyítására, hogy hívő ember is lehet beteg, még ha nem vétkezett is, elég Pál apostol esetét felhoznunk, akit az Úr tudvalevőleg nem gyógyított meg betegségéből. „És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem; és ezt monda nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős” (2Kor 12,7–10). Pál nem volt Isten gyermeke? Vagy őrá nem vonatkoztak az ígéreték? Az Úr mégsem gyógyította meg őt.

A gyógyulással kapcsolatban alighanem Yonggi Chonak van igaza, aki szerint az Úr minden olyan betegségünkben meggyógyít, amely betegségek hátráltatják Isten országának épülését, de nem gyógyít meg minket az olyan betegségekből, amelyek elősegítik az evangélium terjedését, vagy a hitben való épülésünket. Közismert példája ennek Joni Eareckson-Tada, aki balesete és bénulása révén került olyan helyzetbe, hogy hirdetheti az evangéliumot az egész világon, mind élőszóval, mind könyvei és a róla készült film segítségével.

Még egy adalék ahhoz, hogy nem csak az lehet beteg, aki vétkezett az Úr ellen: „És amint eltávozzék, láta egy embert, aki születésétől fogva vak vala. És kérdezék őt a tanítványai,

mondván: Mester, ki vétkezett, ez-é, vagy ennek szülei, hogy vakon született? Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei, hanem hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai” (Jn 9,1–3).

De hogyan engedheti meg Isten, hogy szerettei életében valamilyen nyomorúság legyen? És mit tegyünk mi, ha utolér bennünket valami számunkra kellemetlen dolog? „Annakokáért mi is, kiket a bizonyságoknak ily nagy fellege vesz körül, félretéve minden akadályt és a megkönyékező bűnt, kitartással fussuk meg az előttünk levő küzdő tért. Nézőn a hitnek fejedelmére és bevégezőjére, Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült. Gondoljátok meg azért, hogy ő ily ellene való támadást szenvedett el a bűnösöktől, hogy el ne csüggedjete, lelkeitekben elalélván. Mert még végig nem állottatok ellent, tusakodván a bűn ellen. És elfeledkeztetek-é az intésről, amely néktek, mint fiaknak szól: Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenyítését, se meg ne lankadj, ha ő dorgál téged; mert akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad. Ha a fenyítést elszenveditek, akkor veletek úgy bánik Isten, mint fiaival; mert melyik fiú az, akit meg nem fenyít az apa? Ha pedig fenyítés nélkül valók vagytok, melyben mindenkinek részesültek, korszok vagytok és nem fiak. Aztán a mi testi apáink fenyítették minket, és becsülték őket; avagy nem sokkal inkább engedelmeskedünk-é a lelkek Atyjának, és élünk! Mert ám azok kevés ideig, tetszésök szerint fenyítették; ő pedig javunkra, hogy szentségében részesüljünk. Bármely fenyítés ugyan jelenleg nem látszik örvendetesnek, hanem keservesnek, ámde utóbb az igazságnak békességes gyümölcseivel fizet azoknak, akik általa gyakoroltatnak. Annakokáért a lecsüggesztett kezeket és az ellankadt térdeket egyenesítetek fel...” (Zsid 12,1–12). Itt azt írja az Ige, hogy akit fiává fogad az Atya, azt megfenyíti. És mi lehet a fenyítés eszköze? Szerintem elsősorban a betegség és bármely földi dologban való sikertelenség, csupa olyan dolog, amelyekről a sikerteológusok az állítják, hogy nem érhetik utol a hívő embereket.

Ha a sikerteológia igaz volna, akkor nem lehettek volna hívők az apostolok, akik földi szempontból nézve nem voltak sikeresek, gazdagok, de még csak egészségesek sem (gondoljunk Pálra!). Sőt, maga az Úr Jézus sem lehetne ez esetben Isten Fia, hiszen, mint tudjuk, szegény volt, nem volt a fejét hová lehajtania, és földi szempontból sikertelen is volt, mert csúfos halállal végezte a keresztet, és még tanítványai is elhagyták. Isten szempontjából mégis ez volt a lehető legnagyobb győzelem!

Maga a vita, hogy a hívő ember feltétlenül sikeres-e vagy sem, nem éppen újkeletű. Már több ezer évvel ezelőtt volt ilyen jellegű vita Jób és barátai között. Jób barátai azzal vétkeztek, hogy azt gondolván, hogy csak a gonosz embert érheti baj, mindenáron bűnt akartak rábizonyítani Jóbra, akiről maga Isten így tett bizonyosságot: „Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő és büngyülölő” (Jób 1,8b). Jób egyedül maradt barátai között azzal a véleményével, hogy igaz embert is érhet veszedelem. Végül az Úr adott igazat Jóbnak: „...szóla a Témánból való Elifáznak: Haragom felgerjedt te ellened és két barátod ellen, mert nem szoltatok felőlem igazán, mint az én szolgám, Jób” (Jób 42,7).

Salamon is felismerte: „Minden olyan, hogy mindenkit érhet, egyazon szerencséje van az igaznak és gonosznak, jónak vagy tisztának és tisztátalannak, mind annak, aki áldozik, mind aki nem áldozik, úgy a jónak, mint a bűnösnek, az esküvőnek úgy, mint aki féli az esküvést. Mind az ég alatt való dolgokban a gonosz van, hogy mindenkinek egyenlő szerencsájuk van” (Préd 9,4–5a), és: „Mivelhogy hamar a szentencia nem végeztetik el a gonoszságnak cselekedőjén, egészen arra van az emberek fiainak szíve öbennük, hogy gonoszt cselekedjenek” (Préd 8,11). Ugyanígy az igazak jutalma sem a földön van, hanem a mennyben.

Bár a sikerteológia ilyen nyilvánvalóan nem igaz; mégis sokan hisznek benne. Ennek oka részben az – mint már a bevezetőben is említettem –, hogy tanítása igen vonzó a siker miatt, másrészt pedig, hogy a hívők sem ismerik eléggé a Bibliát. Szívesebben olvasnak mindenféle

hívó könyveket, mint a Bibliát, pedig a könyvekben bőven akad téves dolog is, és mivel nem ismerik az Igét eléggé, észre sem veszik, hogy hol a hiba. Hadd helyezzem ezért minden olvasónk szívére, hogy rendkívül fontos rendszeresen, minden nap olvasni a Bibliát, imádkozó szívvel, hogy az Úr feltárja nekünk annak titkait. Így nem fogunk tévtanítások csapdájába esni.

A Szentlélek személye Jn 14,16–27 • Egy Kadarkúton 1988 októberében elhangzott tanítás összegzése. Közli: Telegdi József

Jézus tanítványai gyakran tapasztalták Mesterük jelenlétének áldását. Ha szükség mutatkozott, ott volt Jézus. Péter anyósa megbetegedett – Ő meggyógyította; nem volt pénz adóra – Ő csodát tett; nem volt kenyér – Ő gondot viselt; vihar támadt a tengeren – Ő lecsendesítette. Most azt mondja Jézus: „Elmegyek... és én kérem az Atyát, és más (másik) vigasztalót ad néktek...” (Jn 14,1.16). A „másik” (allosz) kifejezés azt jelenti: másik ugyanolyan, ugyanabból a fajtából való (mint pl. két egyforma üveg pohár). A görög nyelvnek létezik még egy szava a „másik” kifejezésre, a „heterosz”, ami egyúttal egy másik fajtát is jelent (pl. egy üveg pohár és egy kerámia pohár). Az Úr Jézus tehát nem egy „másik fajtából” valót küld, hanem lényegében ugyanazt, ugyanolyan, mint Ő maga.

Jn 14,16.26 – Ez a másik vigasztaló, a Szentlélek! Ezekben a versekben a Vigasztaló (Paraklétosz) azt a személyt jelenti, aki mellé szegődik valakinek, a segítségére siet. Jézus, aki eddig segített övéinek, hamarosan elvétetik tőlük, de küld valakit, aki szintén megteszi mindazt, amit Ő megtett, sőt még gazdagabb mértékben.

Nos, van egy „másik Vigasztalónk”, a Szentlélek, ugyanakkor megvan az első is, mert él Krisztus is!

1Jn 2,1 – „Van szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” A „szószóló” ebben a versben a görög szöveg szerint szintén Paraklétosz (ügyvéd, aki a bajban segít). Jézus az Atyánál közben jár értünk. Van tehát egy Paraklétoszunk, ügyvédünk a mennyben – ez Jézus. És van egy Paraklétoszunk, vigasztalónk a földön – ez a Szentlélek, aki Isten ügyét tárja fel számunkra, és esedezik érettünk (Róm 8,26).

A Szentlélek tevékenysége, szolgálata a személyéből, természetéből fakad: lénye körülhatárolja tevékenységi körét. Soha nem készlet olyan cselekvésre, ami nem egyezik meg az Ő természetével (pl. hazugságra vagy pártoskodásra). Ha példának okáért az úgynevezett „prófétai ajándék” nem építi Krisztus testét, akkor nincs rajta a Szentlélek természetének pecsétje, s így a prófécia eredetét könnyen meg tudjuk ítélni. Ha valakinek a munkája halált okoz a gyülekezetben, az nem a Szentlélektől van, mert a Szentlélek az élet Lelke (Róm 8,6). A Szentlélek neveinek tanulmányozására ezúttal nem térhetünk ki, de szükséges három jellemzőt hangsúlyoznunk a személyére vonatkozóan.

1. A Szentlélek alkotó

1Móz 1,1–2 – A Szentlélek lebegett a vizek felett, vagyis ő volt a teremtés kivitelezője. Mindnyájan Isten teremtő szívének, akaratának gondolatait vagyunk. Minden embernek van szeme, szája, orra, füle, haja stb., mégis, ahány ember, annyiféle arc. A Szentlélek alkotó munkáját dicséri a sokszínűség. Őt nem lehet formába szorítani, hogy az ember gondolata szerint működjen. Ő alkotó és újjáteremtő!

A Szentlélek az evangélizálást is alkotja. Amikor a komornyik olvassa a Bibliát, a Lélek odaküldi hozzá Filepet.

Az utóbbi két évben abban a kis körzetben, ahol szolgálok, Isten kegyelméből három új gyülekezetet kezdhettünk meg, de mindegyiket más-más módon. A Lélek adja a kulcsot, amelynek segítségével elérhetjük az embereket.

A Szentlélek megeleveníti a lelket, egyre többet és többet ad az új természetből: Ennek folyamatosnak kell lennie, különben kihúlsz vagy annyira jó, tökéletes leszel, hogy Isten azt mondja: „Gyere hozzám haza, mert túl jó vagy e (bűnös) világ számára!”

A Szentlélek egységet teremt Krisztus testében. Három és fél évvel ezelőtt kezdtem szolgálatot gyülekezetemben, ahol akkor negyvenen voltunk. Az odaérkezésem előtti két évben a gyülekezet kétszer szétszakadt. A nyáj szétszóródott, a „bárányok” sebeket hordoztak. Elkezdtem imádkozni: „Istenem, mit tegyek?” Ezt a választ kaptam: „Prédikálj nekik az én Fiamról a Szentlélek hatalmában, a többit pedig bízd a Szentlélekre!” Fél évig nem tettem mást, csak Krisztust prédikáltam. És csoda történt! Egység jött létre, újabb és újabb emberek tértek meg, új lelkesedés áradt ránk. Ma kb. kétszázötvenen vagyunk, többségben új hívők. Kedves élmény friss megtérteknek hirdetni az ígét. De a Szentlélek teremtette az igazi közösséget (koinoniát)! A Szentlélek illeszt be a testbe, és tesz a test működő tagjává (1Kor 12,13).

2. A Szentlélek ihlető

Azért van Bibliánk, mert a Szentlélek ihlette Istennek szent embereit (2Pét 1,21; 2Tim 3,16). Sokszor elolvassuk ugyanazt a verset, és mindig valami újat mond. Prédikációinkat is a Szentlélek újítja meg, különböző szükségleteink betöltésére. Az ige hirdetés után a hallgatók ezt mondják: „Pontosan nekem szólt!”

A Szentlélek ihleti az imádkozást is. Előidézi bennünk az imádatot (Jn 4,24). Csak a Szentlélektől ihletett imádat elfogadott Isten előtt! Valóságos (lelki) forradalmat éltünk át, miután elkezdtük Istent imádni a Lélek által. Zsoltárokat énekeltünk – új módon.

A Szentlélek az imádkozás irányát is ihleti. Néhány évvel ezelőtt Afrikában egy idős testvérnő elkezdett imádkozni a kontinensért. Ekkor látott egy sötét felleget, amint lassan betakarta Afrikát, és Kenya fölött bezárult a kör. A testvérnő mindaddig könyörgött, hogy Isten mozdítsa el a felleget, amíg ez a látás ott volt a gondolatában. Mi lett az eredmény? Megdöbbentő tény: ma sokkal több szabadság van Kenyában az evangélium hirdetésére (televízió, rádió keresztül is), mint bárhol másutt Afrikában. Hát lehetséges az, hogy annak a kis jelentéktelen asszonynak az imája, a Szentlélektől irányítva, feloldozzon egy nemzetet az evangélium elfogadására? Igen, mert a Szentlélek valóban ihleti az imákat!

3. A Szentlélek megszentelő

2Kor 3,18 – Ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől. Tudánk-e magunktól dicsőségről dicsőségre, vagyis Krisztus képére változni? Semmiképpen. Csak a Szentlélek által!

A Lélek gyümölcse lényegében nem más, mint Krisztus természete (Gal 5,22). Ha gyűlölet ébred bennünk, a Szentlélek legyőzi azt, fölemel és betölt szeretettel. Ha nyugtalanság támad a szívünkben, a Szentlélek elveszi azt, békét és örömet ajándékoz helyette. Nem szükséges, hogy a test uralkodjék rajtunk. Élhetünk a Szentlélekben! A béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség jellemünkké válhat.

Megpróbálhatunk boldogulni a szolgálatban a Szentlélek segítségével nélkül, a saját értelmünkre támaszkodva, ez az út azonban zsákutcába vezet. A Szentlélekbe merítkezés a szolgálat új lehetőségeit nyitja meg számunkra. Aki a Szentlélekbe merítkezik, az az Ő mindenhatóságába merítkezik! Ámen.

Folyamatos felkenetés Ef 3,14–17 • Fábrián Attila

A Szentlélek kitöltése az átadott életre és mély imára küldött felelet volt Istentől, ezért a Szentlélek jelenléte az ember életében további és folyamatos imádkozásra készítet s a lelki élet természetes szükségévé válik.

Ez történt az apostolokkal és az első gyülekezettel pünkösöd után: „És foglalatosak voltak... a könyörgésben” (ApCs 2,42); majd a fenyegetést hallva: „Ezeket pedig mikor hallották, egy szívvel-lélekkel felemelték szavukat az Istenhez, és minekutána könyörögtek, megmozdula a hely, ahol egybegyűltek, és betelének mindnyájan Szentlélekkel” (ApCs 4,24–31). Újból beteltek Szentlélekkel – folyamatos felkenetés az imádság útján.

Az apostolok fontosnak tartották, hogy idejük legyen a könyörgésre: „Mi pedig foglalatosak maradunk a könyörgésben és az ígéhirdetés szolgálatában” (ApCs 6,4). Az apostolok és az első gyülekezet életéből látjuk, hogy egy-egy nagyobb próbatétel, egy komolyabb döntés, illetve minden nagyobb esemény előtt újabb és újabb felkenetést kaptak a Szentlélektől. A pünkösdi élmény nem egyetlen emléke, hanem kiindulási alapja volt életüknek. Világosan kell látnunk, hogy a Szentlélek-kereszttség a hívő ember életének nem célba érkezése, hanem az imádkozó és szolgáló élet elindulása. A bennünk lakozást vett Szentlélek folyamatos és élő kapcsolatban tart minket Jézus Krisztussal. Valódi szükségünk találunk nála megoldásra: „Mert azt, amit kérünk kell, amint kellene, nem tudjuk, de maga a Lélek esedezik mi értünk kimondhatatlan fohászokodásokkal. Aki pedig a szívüket vizsgálja, tudja, mi a lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért” (Róm 8,26–27). Ez az imádkozás azonban nem csak könyörgés, hanem hálaadás, dicsőítés és imádat is: „Avagy nem tudjátok-é, hogy a ti testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma ...? ... dicsőítsétek azért az Istent ...!” (1Kor 6,19–20).

A Szentlélek jelenléte életünkben nagyon sokirányú munkát végez. Ezek közül hármát emelek ki.

– Mindig Krisztust dicsőíti (Jn 16,14). Ez örömünk forrása, mert a Szentlélek Jézus Krisztus személyét és golgotai áldozatát egyre valóságosabbá teszi bennünk, és az „Istennek szerelmét” árasztja ki (Róm 5,5).

– Jézus dicsőségének és az Isten szeretetének szent légkörében megismerjük saját magunkat annak, akik vagyunk, s ahogyan az Úr lát bennünket, és megtanuljuk Tőle a nagy leckét: „...tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok...”.

– Istennek a Szentlélek által kitöltött szeretete felnyitja szemünket és szívünket a körülöttünk élő emberek iránt, akik még nem ismerték meg Isten szeretetét. Sürgető mentő szeretet tölt be minket, és nem tudunk többé érzéketlenül elmenni a körülöttünk halálba rohanó emberek mellett. Mondani, tenni kell valamit Sátán szemtelen hazugságaival szemben. Nem maradhatunk önmagunk lelkesen örvendező körein belül. Az apostolok és az első gyülekezet sem maradhatott Jeruzsálemben. A Jeruzsálemben-maradás Jézustól származó parancsa csak addig szólt, amíg „felruháztattok mennyei erővel”.

Valóban csodálatos és kibeszélhetetlen az az öröm, amelyet a Szentlélek ad Jézus dicsőítése által. Felemelő és semmi mással nem pótolható. De ha csak ez az örvendezés válik a Szentlélekkel betöltött ember életének egyetlen céljává és nem veszi figyelembe a Szentlélek mások felé indító lélekmentő akaratát, akkor lelki élete alaptalanná válik, s a fejlődésben megreked. Ebből a helyzetből sokan emberi módszerekkel akarnak kilábalni. Előtérbe kerülnek a külső formák illetve módszerek, melyek alkalmi hangulatot nyújtanak csupán, nem pedig megoldást. A megrekedt lelki állapotból az egyetlen kivezető út a Golgota.

Megújulás, felfrissülés a Szentlélek által

Tudomásul kell vennünk, hogyha nem vigyázunk, ömberünk tulajdonságai újra jelentkeznek. Jó tudni azt is, hogy Sátán ismeri gyengeségeinket, s ezeket kihasználva mindenképpen meg akarja akadályozni a Szentlélek munkáját bennünk és általunk. Nem véletlenül tanácsolta Jézus tanítványainak: „Vigyázzatok és imádkozzatok, mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtelen” (Mt 26,41). Fontos mindig szem előtt tartani azt, amit Pál apostol írt a rómaiaknak: „...ha a test cselekedeteit a lélekkel megöldökölitek, éltek” (Róm 8,13). Figyeljünk arra, hogy ömberünk Isten dicsőségét mindig magának akarja tulajdonítani. Ezt az ördög már az

Édenben is kihasználta, amikor az embert így kísértette: „...olyanok lesztek, mint az Isten” (1Móz 3,5). És az első ember elbukott. S azóta is nagyon sokan estek ennek áldozatul, olyanok, akik Isten kezében hatalmas eszközök lehettek volna. Szükséges mindig annak tudatában lennünk, amit Isten Ésaías prófétán keresztül üzen: „Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak” (Ézs 42,8). A Szentlélek nem személytelenül végzi munkáját, hanem eszközökön keresztül, de mindig Krisztust dicsőíti!

Kétségtelen, hogy ahol a Szentlélek megnyilatkozik, ott természetfeletti, isteni erők munkálkodnak, s ilyen esetekben az ember nem marad érzéketlen. A Szentlélek egyébként is bennünket sohasem mint akarat nélküli bábokat használ eszközü, hanem munkatársként választ „a hit mértéke szerint” (Róm 12,3.6).

Jelen lenni, sőt részes lenni a Szentlélek-Isten megnyilatkozásaiban igen jó dolog! Ez érzelmileg is felejthetetlen élményt jelent. De ilyenkor szokott észrevétlenül jelentkezni ömberünk. Egy kis elismerés, öndicséret, a dolgok önigazsággal történő nyugtázása – igen, hát mégis téged tudott felhasználni az Isten –, s az Istennek járó dicsőségből egy kicsit magunknak tulajdonítunk. Ha ez megtörténik, akkor Isten magunkra hagy. Ilyenkor egy rövid ideig úgy látszik, hogy minden rendben van, de aztán jön a kudarc, a megszégyenülés, az elfáradás, mások hibáztatása és az elesés. „Egy rövid szempillantásig elhagytalak, ...és örök irgalmassággal könyörülök rajtad...” (Ézs 54,7–8). Milyen jó tudni azt, hogy a Szentlélek nem távozik el azonnal, amikor engedetlenek vagyunk. Jézus úgy ígérte, hogy: „...ő nálatok lakik és bennetek marad” (Jn 14,17). Ő nem csak látogatóba jön, hanem bennünk is akar lakozni. Engedetlenségünkkel megszorítjuk őt (Ef 4,30), öndicséretünkkel pedig megolthatjuk az Istennek Szentlelkét (1Thes 5,18–19). Ebben a helyzetben ismerhetjük meg azonban ismét a Szentlelkét úgy, mind a bűnbánat és a kegyelem lelkét. Ő az, aki „meggyőz bűn, igazság és ítélet tekintetében” (Jn 16,8). Nem csak a világot, hanem engem is; nem csak egyszer, megtérésemkor, hanem újból és újból. Ez az igazi vigasztalás! Lelkem békéje és öröme csak a bűnbánat és bűnbocsánat útján áll helyre. És ezt munkálja a bennem lakozó Szentlélek. Nem kisebb élmény ez az első megtapasztalásnál! A felemeltetés most már csendesebb, mint az első esetben, de hódolatunk és imádatunk sokkal tisztább, mint korábban. A Szentlélek öröme betölti lényünket és újabb, mélyebb hála és dicsőítésre készítet. Testvérem! Van megújulás, felfrissülés a Szentlélek által! Én is átéltem. Tudom, mit jelent elesni, de azt is tudom, mit jelent felkelni. „Ne örülj, én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek...” (Mik 7,8) Amikor a kegyelem napsugara kisüt, a hideg, dermesztő légkör elmúlik. „Mert ímé a tél elmúlt, az eső elmúlt, elment. Virágok láttatnak a földön, az éneklésnek ideje eljött, és a gerlicének szava hallatik a mi földünkön. A fügefafa érleli első gyümölcsét, és a szőlők virágzásban vannak, jó illatot adnak; kelj fel én mátkám, én szépem, és jöjj hozzám!” (Én 2,11–14)

Milyen csodálatos, amikor az Isten szeretete betölt és felemel. „Kibocsátja szavát s szétolvasztja őket; megindítja szelét s vizek folydogálnak.” (Zsolt 147,18) Megolvad az engedetlenség fagya és élő vizek folydogálnak – ismét kivirágzik az élet! Ez az élet nem öncélú, hanem olyan, mint amiről Jézus beszél: „Aki hisz énbenem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből. Ezt pedig mondotta a Lélekről, akit veendő voltok a benne hívők...” (Jn 7,38–39). Élő vízről van szó, nem állóvízről vagy úszómedencéről. Folyamok, melyek tovább áradnak mások felé. Ezek a folyamok a legnagyobb szárazság idején sem apadnak el. „...az Istennek folyója tele van vizekkel” (Zsolt 65,10). A nagy folyamok nem zajosak, de mindig terhelhetők.

Istennek legyen hála a Szentlélek élő folyamaiért! Közel 2 ezer éve folyamatosan árad. Sokan próbálták már megállítani, eltéríteni vagy vizét a saját malmukra terelni. De a Szentlélek áttöri ezeket a gátakat s a krisztusi életet hordozva árad tovább. Aki hittel és engedelmisséggel nyílik meg előtte, annak életében a megszentelés munkájával formálja a Krisztus képét, s

az Ige megszentelő valósággá válik: „Szenteld meg őket a te igazsággal, a te igéd igazság” (Jn 17,17). Többé nem magamhoz akarom igazítani az Igét, hanem az én életemet igazítom az Igéhez. Ha a Szentlélek teljesen birtokába tudja venni lényemet, akkor megváltozik az értékrendem is: „Az odafelvalókkal törődjétek, ne a földiekkel” (Kol 3,2). Ahol a Szentlélek folyamatosan tudja végezni munkáját, ott megvalósul az Isten akarata. „Mert az Isten akarata a ti szentté lételeitek... Hogy mindenki szentségben tudja bírni a maga edényét... Mert nem tisztátalanságra, hanem szentségre hívott el minket az Isten. Aki azért megveti ezeket, nem embert vet meg, hanem az Istent, aki Szentlelkét is közlé velünk.” (1Thes 4,3–8) Így többé nem akadály, hanem eszközei, sőt munkatársai leszünk a Szentléleknek. Uralkodóvá válik bennünk a szolgáló szeretet, ami már Jézus jellemvonása. Így válik testünk a Szentlélek templomává – szent templommá! „Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti!” (1Kor 3,17), Egy hely, ahol az Úr dicsérete lakozik, ahol az Ő felmagasztalása a cél, egy élő templom, melyben lelki áldozatok folynak. „Ti magatok is, mint élő kövek, épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.” (1Pét 2,5) Ebben a templomban helyén vannak a dolgok, s az oltáron nem alszik ki a tűz. Az Istennek szentsége pedig betölti a házat és az Ige valósággá válik: „Mert nem beszédben áll az Istennek országa, hanem erőben” (1Kor 4,20). Ámen.

MEGÚJULÁS

A felnőtté válás gyakorlati útja az új közösségi struktúra • Gyánó László (Az interjút készítette: Telegdi József)

{k1991302}

%1990 decemberében tartotta közösségünk Központi Tanácsa megszűnése előtti utolsó, Országos Presbitériuma pedig első, alakuló ülését Kadarkúton. Ebből az alkalomból kérdeztem meg Gyánó László és Makovei János testvéreket. Mindketten huzamos ideig az 1966-ban megalakult Központi Tanács szervezetének tagjai voltak. Ez időn belül Gyánó László 1984-től 1988-ig a közösség elnöke, Makovei János 1975-től 1988-ig titkára volt.

– Mi tette szükségessé Közösségünkben a vezetőváltást? Mi volt az előzménye?

– Talán nyolc éve is van már annak, hogy megjelent sorainkban ezeknek a gondolatoknak az első csírája. Az foglalkoztatta testvéreinket, hogy Közösségünk szervezeti felépítése nem látszik biblikusnak. Az Apostolok Cselekedeteinek könyvéből és az apostoli levelekből kevéssé tűnik ki egy országos szervezet, netán világszervezet létrejötte. Önálló gyülekezetek voltak, melyekben a gyülekezetek saját elöljárói tevékenykedtek. Az más kérdés, hogy Istentől választott karizmatikus munkások, apostolok, evangélisták is tevékenykedtek a gyülekezetekben, Istentől kapott tekintélyük alapján.

Világviszonylatban egymástól – de a bibliai közösségtől is – eltérő szervezeti fölépítés alakult ki a központi szervezésű közösségekben. Ugyanakkor a skandináv közösségek ellene vannak az országos jellegű központi szerveződésnek, már ami az egyházi csúcsvezetést illeti. Sokkal nagyobb hangsúlyt helyeznek a gyülekezetek önállóságára, függetlenségére. Látásom szerint a skandináv nézet – a jó testvéri viszony mellett – mindig ütközött az amerikai és egyéb közösségek nézetével. Skandináviában a protestantizmus lutheránus ága izmosodott meg, mely mintegy a pápai hatalom ellensúlyozásának tekinthető. Következésképpen skandináv testvéreink éberren őrködtek azon, hogy ne jöjjön létre (országos) csúcsvezetés. Talán egy kicsit ez is inspirálta azokat, akikben csírájában megfogalmazott a svéd pünkösdi mozgalomhoz hasonló szervezeti fölépítés gondolata.

– A svédek tudatosan inspirálták erre közösségünket?

– Tudomásom szerint nem. Ők nagyon korrektek voltak, tiszteletben tartották a mi szervezeti fölépítésünket és megértették, hogy más viszonyok között munkálkodunk. A Budapesti Dózsa György úti Gyülekezet presbitériuma fogalmazta meg első ízben óhaját, javaslatát közösségünk szervezetének módosítására.

– *Közvetlenül mi indította el a folyamatot? Talán a társadalmi mozgás?*

– Nyilván az is hozzájárult. A politikai rendszerváltás új szelei közösségünkben is szabadabb – olykor szabadosabb – szellemiséget éreztettek. Ennek részint örültünk, mert ki lehetett mondani azt is, ami azelőtt tabu volt.

– *Hogyan értékeled az utóbbi néhány évet, melyet együtt töltöttünk a szolgálatban?*

– Jóleső érzéssel gondolok vissza az együttmunkálkodásra. Egymást megbecsülve végeztük feladatainkat. Én azt hiszem, hogy sok területen – ha nem is látványos eredményt, mégis – eredményt értünk el.

– *Voltak ütközések is, különösképpen az első időszakban.*

– Voltak ütközések, és az nem is rossz, ha a nézetek különböznek és ennek hangot tudunk adni. Ha van helye az ellenvéleménynek, ez vitathatatlanul hasznos. Természetesen jó lenne mélyebben átgondolni az elmúlt 53 évnek a pozitívumait és negatívumait egyaránt.

– *Nyilvánvaló a tanításbeli tisztaság.*

– Igen, határozottan így van, ám nem kis feladat most a tanítás tisztaságát megőrizni. A határnyitással, a ki- és beutazás lehetőségével olyan csatornák, zsilipek nyíltak meg, melyek nemcsak pozitív áramlatokat, hanem negatív jelenségeket is tartalmaznak. Néha kár származik ebből, de az a tapasztalatom, hogy rájönnek a gyülekezetek és felismerik a jelenséget.

– *Mit kellett volna jobban, vagy másképp tenni?*

– Nem volna szabad túlságosan külföld-centrikusnak lennünk. Természetesen fontos fenntartani a testvéri kapcsolatokat más közösségekkel nemzetközi szinten is, de sokkal önállóbbnak kellene lennie a magyar közösségnek. Nem feltétlenül szükséges az, hogy külföldi testvérek hirdessék az ígét, ha bármilyen országos rendezvény van. Sokan megfogalmazták már, hogy szívesebben hallgatják a magyar tanításokat – egyes kivételektől eltekintve.

– *Gyakran elmarasztaltak bennünket, vezetőket azért, mert keveset látogattuk a gyülekezeteket, a lelkigondozást elhanyagoltuk. Jogos ez a panasz, vagy sem?*

– Sokkal intenzívebben kellett volna látogatni a testvéreket, a gyülekezeteket. De lényegesen nagyobb hangsúlyt kellene helyezni Közösségünkben az együttimádkozásra is, mind a magunk körében, mind pedig gyülekezeti körben. Ennek hiánya okozza közösségünk jelenlegi vérszegénységét. Elmaradt az a bensőséges; küzdő imaélet, ami valójában jellemzője a pünkösdi mozgalomnak.

Túl sokat vállaltunk magunkra a sokrétű munkából. Jóllehet úgy nézett ki, hogy ez szükségszerű, mégis valahol a növekedésben hiba csúszott be. Úgy jártunk, mint abban a családban, ahol problémát csinálnak abból, hogy az első mosogatást nem jól csinálja a kislány, esetleg eltör egy-két tányért, esetleg nem tisztára mosogat, s ezért az édesanya inkább maga végzi el.

A fejlődés útja az, hogy belevonjunk másokat a szolgálatba és rájuk bízunk, rájuk terheljük még akkor is, ha hibát követnek el, ha nem az elvárásainknak megfelelő szinten végzik el azt. A szakbizottságok létrehozása ezt a célt szolgálta, de valami oknál fogva – egy-két kivételtől eltekintve – mégsem működött. Azt hiszem, az érintettek nem tartották szívügyüknek megbízatásukat, és a számonkérés is elmaradt.

– *Hogyan látod az átalakuló, szerkezetében formálódó közösség jövőjét? Mit hozhat ez a misszió szempontjából? A hatékony lélekmentés irányába halad-e, vagy sem?*

– A szervezeti struktúra átalakítása önmagában nem oldja föl a problémákat. Az új forma, az új keret hasznos lehet, de csak akkor, ha tartalommal tudjuk megtölteni. Ez a tartalom pedig a

testvéri összefogás, az együttgondolkodás, és az együttimádkozás, ahol még lelkipásztorok, igehirdetők is fel tudnak töltekezni és Isten Szentlelke megújulhat az életünkben. Csak ez lehet az alapja az egészségesebb lelki fejlődésnek, növekedésnek!

Sokkal nagyobb hangsúlyt kellene helyezni rendezvényeinken, prédikátori találkozóinkon is a buzgó imádságra, hogy Isten Szentlelke meg tudjon nyilatkozni közöttünk és helye legyen a lelki ajándékok működésének, hogy az Úr kijelenthesse magát közöttünk. Ha ez megvalósulhat, akkor reményre jogosító a jelenlegi átalakuló közösségi forma. Vannak, akik szakadást, széthúzást látnak az átalakulásban. Én viszont legutóbbi közgyűlésünk alkalmával jóleső érzéssel tapasztaltam a testvéri összetartás komoly jeleit. Nem tartok a szakadásoktól, mert értelemben, hitben, igeismeretben növekedett népünk, még ha ellenpéldák akadnak is.

– *Az új fölállás elősegíti-e mindazt a jót, amiről szóltál?*

– Erre a jövő adja meg a választ. Mindenképpen szükséges lenne őszintén megállni az Úr előtt, látva a lelki visszaesést, lazaságot, annak ellenére, hogy nagyon drága lehetőségeink is vannak. A lehetőségek megvannak, sokkal inkább, mint bármikor. Nagyon fontos lenne, hogy ránk nehezedjen ennek a feladatnak a súlya. Isten megadta a lehetőséget, ajtót nyitott az Úr a lélekmentés számára.

– *Te személyesen hol találod meg a küldetésedet?*

– A közéleti szerepléstől, funkcióktól, a sokrétű feladatoktól egyre jobban szeretnék visszavonulni, és ebben a visszavonulásban, elcsendesedésben szeretném fölismerni a saját magam hiányosságait. Szeretnék megújulni, nekem, magamnak is regenerálódni kell lelkileg. Nyugdíjazásom folyamatban van. Nem sajnálom az elszállt éveket. Hálás vagyok Istennek, hogy kegyelmet adott, hogy általa az életemet tudtam hasznosítani. Tudom, ez csekély volt, mégis hálás vagyok érte Istennek. Testvéreimnek – mindenkinek – azt tudnám tanácsolni, hogy az Úr Jézussal való kapcsolatot csak teljes szívből, teljes odaadásból érdemes fenntartani; félszívvvel, félvállról nem érdemes, belefárad a lélek. Erre nagyon vigyázni kell mindegyikünknek, mert lelkünk ellenségének az a törekvése, hogy egy kicsit kegyeskedjünk, és ha közben rést, területet talál az életünkben, elfoglalja.

– *És mit várhat tőled a jövőben a mezőcsokonyai gyülekezet?*

– Ha még Isten erőt ad, és valamire fel tud használni, én vállalom a munkát, de mint mondtam, nem annyira a funkciókban, hanem a lelki szolgálatban. Határozottan tudom, hogy gyülekezetem sokszor kárt szenvedett az országos tevékenységem miatt. Nagyon szükséges, hogy intenzívebb lelki szolgálatot végezzek. Bizonytal megvan az elvárás a gyülekezet részéről. Ők is látják, érzik, hogy több törődésre, több lelkigondozásra van szükség, és bízom abban, hogy erre sor kerülhet a következőkben.

– *Van reménységed a közösségünk jövőjét illetően?*

– Reménységem van a jövőt illetően, mert minden gyülekezet élni akar, és az élni akarása fejeződik ki abban, hogy saját sorait igyekszik rendezni és mindenki többet foglalkozik a saját gyülekezete építésével, nem várva azt, hogy majd jönnek a vezető testvérek és megoldják a problémát. A felnőttségé válásnak a gyakorlati útja ez az új struktúra.

„Az önállóságban nem a lehetőség több, hanem a felelősség nagyobb” • Makovei János (Az interjút készítette: Telegdi József)

{k1991303}

– *Melyek azok az objektív tényezők, amelyek szükségessé tették a vezetőségváltást, az új körzetek kialakítását, illetve a meglévők megerősítését?*

– Akkor, amikor a társadalmi környezetben – beleértve a körülöttünk élő egyházakat is – elérkezik egy ilyen szerkezetváltás, akkor lehetetlen az, hogy egy mozdulatlan sziget bizonyos dolgokhoz ragaszkodjon csak azért, mert azok eddig esetleg elfogadható körülményeket biztosítottak. Szeretném hangsúlyozni, hogy ez a változás – sokak gondolatával ellentétben –

nem szétaprózódást jelent. A változtatás szükségességének az első pillanattól kezdve inkább jelzője, nem pedig szorgalmazója voltam. A vezetőség mindig csak olyan mértékben lépett a változtatás útján, amennyire a „tyúkszemére léptek”, mégis végig kellett mennie ezen az úton. Mennyivel jobb, ha magunk fedezzük fel, hogy, lépnünk kell! Nem azért, mert ez a divat, hanem azért, mert figyelembe kell vennünk a bennünket körülvevő társadalom igényeit és lelki szükségleteit. Az önállóságban nem a lehetőség több, hanem a felelősség nagyobb. A felelősségérzet valahol egészen elveszett, és nem kívülről, hanem belülről volt megnyírbálva azzal, hogy mindenki úgy gondolkodott: „Majd a központ elintézi.” Nos, én úgy látom, sokan csak érzelmi alapon próbálták maguknak körvonalmazni a változást, de majd rájönnek, hogy mennyivel meredekebb a felelősség kérdése, mégpedig abban az értelemben, hogy ha nem teszek meg valamit, azonnal visszahullik rám a következménye. Ez érvényes a legkisebb ügyintézésről a legnagyobb horderejű dolgokig.

– *Véleményed szerint összhangban állt-e a Bibliával az, ami eddig volt, s ami ezután következik, az biblikusabb lesz-e?*

– Minden igyekezetünkkel azon kell fáradoznunk, hogy Isten országa, Krisztus királysága érvényesüljön minden területen: személyes, gyülekezeti és közösségi életünkben egyaránt. Tehát Krisztus egyeduralma. Nem szeretném egyetlen mondattal elintézni azt, hogy mit hogyan oldottunk meg eddig, pedig talán népszerűbb lenne azt mondani, hogy bibliátlan volt a régi rendszer. Ugyanígy nem akarom elintézni egy mondattal azt sem, hogy a jelenlegi változás az a biblikus követelmények helyreállítása. Olyan folyamatokon mentünk át, amelyben igyekeztünk biblikusan megélni közösségi életünket, de a módszereket bizonyos értelemben úgy kellett tudomásul venni, ahogy elődeinktől örököltük. Mert az az igazság, hogy bőven örököltünk. Ezeket nem tartom olyan módszereknek, amelyeket érdemes lenne konzerválni. Feltétlenül módosításra szorultak illetve szorulnak jelenleg is, mert a demokrácia egyáltalán nem szolgálja jól Krisztus ügyét. Mégis, ha a rosszak közül kell választani, akkor a kevésbé rosszat választom.

– *És ami most kezdődött, az jobban szolgálja a lélekmentést?*

– A személyes felelősség – beleértve a csoportfelelősséget is, akár egy gyülekezetét, akár egy körzetét – erősödése ebbe az irányba mutató tendencia. Viszont nyugtalanít az, hogy miközben a látásbeli különbségek igen élesen láthatók, szinte teljesen hiányzik a párbeszédkészség. Ebben látom az új vezetés buktatóit is, attól tartok, hogy a 35 személy nem fog többre menni, mint az eddigi hét. Ha nem változik meg a lelkiület, ha továbbra sem tudjuk egymást elfogadni, akkor lehetünk 135-en is a vezetésben, mégsem fog megvalósulni a teokrácia (Isten uralma). Ez komoly félelmem.

Bizonyos jelenségeket nem tudunk kezelni. Nem tudjuk kezelni például az új, itt-ott elég sok hordalékot is magával sodró, lendületes megmozdulást. Sokan inkább lezárnak minden zsilipet, minthogy bármi átfolyjon, ami megmozgatná az állóvizet.

– *Milyen terveid vannak a jövőt illetően?*

– Bár tagja vagyok az Országos Presbitériumnak, terveim kifejezetten a gyülekezetre, a körzetre és az Élő Víz folyóiratra vonatkoznak. Időben többet adnom már egyszerűen fizikailag lehetetlen, de szeretnék sokkal-sokkal többet tenni annak érdekében, ami az emberek megmentését szolgálja. Szeretnék mindenkit – öregjeinket és fiataljainkat segíteni egy „Filep féle” megmozdulásban. Értem ez alatt azt, hogy bármilyen járatlan útra kell elmenni, ijesztően magasrangú hintókat és urakat utolérni, ezt megtegyék. Ehhez pedig minden eddiginél jobban kell figyelni az Úr ilyen irányú intésére, küldésére, a Szentlélek megmozdulására. Filepnél azt látom, hogy az Úr küldte őt és ő elment a járatlan útra, majd megjelent a hintó. Lehet, hogy Filep első látásra azt gondolta, hogy ez nem az én hintóm, mert „nem egy súlycsoportban vagyunk”. De amikor a Szentlélek megszólalt, ő egyből odafutott. Egy darabig a hintó mellett haladt, míg föl nem invitálták a bakra. Attól tartok, hogy nagyon sok lélekmentési kísérlet tisztes távolból megkísérelt mentés. Meggyőződésem, hogy csak ott,

a bakon ülve lehet Jézus Krisztusról beszélni. Ha nem tudok az emberekkel egy bakra ülni – legyenek azok bármilyen magasrangúak, vagy a társadalom legmélyebbre süllyedt elesettjei –, azaz, ha nem tudok velük meghitt, bensőséges kapcsolatot kiépíteni, akkor csak ideig-óráig tartó hangulatot sikerül teremteni, de az embereket nem tudom megmenteni Jézus számára. Azért merem ezt ilyen határozottan állítani, mert az elmúlt két-három évben a békési gyülekezet gyakorlatában ez mutatkozott meg: személyes kapcsolatteremtéssel tudjuk az emberek megmentését elérni, akár cigányról, akár a társadalom magasabb pontján élő emberről legyen szó. Ezekre a nagy megmozdulásokra itt is, ott is hallok megjegyzéseket, és azt is látom, hogy nagyon sokan legszívesebben lesöpörnék mindezt az asztalról. Ez azonban nagy bűn lenne. Igen komoly odafigyelést és nem kevés igénybevételt jelent az, hogy minden a helyére legyen téve minden tekintetben. Jelent ez korosztálybeli és elképzelésbeli problémákat a gyülekezetben, mert sokaknak más és más az Isten országáról alkotott fogalmuk, elképzelésük, s mindezt összehangolni nagyon nehéz feladat.

– *Az Országos Presbitérium tagjaként milyen feladatot vállalsz?*

– Természetesen minden ülésen ott leszek és a legjobb meggyőződésem szerint el fogom mondani a véleményemet bizonyos állásfoglalások kialakítása során, azután majd tovább alakítják azok, akikre az Úr ezt a feladatot bízta, úgy, ahogy közös és személyes felelősségük megengedi. Ezt tudom vállalni. Arra nem gondolhatok, hogy ügyintézés végett elmenjek az ország egyik végéből a másikba, mert a körzet, ami két megyére terjed ki, éppen elég feladatot ad ilyen tekintetben is, s a további elaprózódás vétek volna.

– *Mit szeretnél még a közösség szívére helyezni?*

– Koreai utunk alkalmával egy dolog igen megragadott. Egy presbiteriánus gyülekezetben tapasztaltam meg, hogy az imádkozást mindennél fontosabbnak tartják. Minden reggel hajnali 5 órától 1500 ember jött össze imádkozni és ki-ki ezután ment munkáját végezni vagy éppen haza. Ha nem is pontosan úgy, ahogy ott láttam, de itthon a gyülekezetben elhatároztuk, hogy hetente egyszer hajnalban összejövünk imádkozni. Az első alkalommal megdöbbenően sokan jöttek el – a legzsúfoltabb istentiszteleteken sincsenek többen – s ráadásul némelyek már fél öttől. Ezekre a hajnali imaórákon a gyülekezettel együtt hangsúlyozottan imádkozunk azért, hogy az Úr segítsen bennünket arra, hogy megtaláljuk egymással a megfelelő hangot. Nem azt kérem az Úrtól, hogy egyformává tegyen minket. Legyen véleménykülönbség, de egy dolgot engedjen megérni végre! A több, mint tízéves központi tanácstagságom ideje alatt azt tapasztaltam, hogy nem találtuk meg egymás felé a megfelelő hangot. Nem volt párbeszédkészség, mert ki-ki a maga igazát úgy tudta védeni, hogy az, ha nem feltétlenül a másik tönkretételével, de meggyötrésével járt. Ha ez nem változik, akkor nem sokat tettünk, tehetünk a közösség érdekében. Ez lesz legfőbb szívügyem, s ehhez a békési gyülekezet imatámogatását is igénybe veszem.

A magunk részéről elfogadunk, igyekszünk elfogadni minden gyülekezetet a közösségben. Remélem Krisztus szeretete fogja szorongatni a szívünket.

Feltétlenül van reménységem a jövőt illetően. Látom a jeleket, Isten minden ígérete valóra válik, végül is az evangéliumnak el kell jutnia minden emberhez.

Szent célt – szent eszközökkel! • Fábrián József

Az Országos Presbitérium alakuló ülését Fábrián József testvér sok intelmet és jó léghőrt hordozó igei tanítása nyitotta meg, amelyen – vendékként – én is részt vehettem. Ezt szeretném röviden (kéziratomból alapján) összefoglalni. (Telegdi József)

A felolvasott alapige így hangzik: „Azért ezt mondja az Úr: ha megtérsz, én is visszatéritelek téged, előttem állasz; és ha elválasztod a jót a hitványtól, olyanná leszel, mint az én szájam” (Jer 15,19).

Testvérünk bevezetőjében a Pünkösdi Közösség indulására emlékeztetett. A kezdeti időkben a

közösség aktív lélekmentő munkát folytatott, ezt jelzi az a tény is, hogy két év alatt négyezerre, hat év alatt hatezerre duzzadt a taglétszáma. A hirdetett ígét Isten jelekkel és csodákkal kísérte.

Két mozzanatot idézzünk fel a régi időkből – mai tanulsággal:

1. A buzgóság bibliai volt, de nem volt evangéliumi megalapozottságú egységes tanítás. Ki milyen felekezetből jött, az ottani tant hozta magával, kicsit igazítva rajta. Nem voltak rendszerezett bibliai tanítások.

Némelyek kiszakadtak a közösségből, és kis csoportokat alakítottak. A közösség nem a bűn ellen harcolt, hanem a kiszakadt csoportok egymás ellen küzdöttek. Ennek következtében elerőtlenült a mozgalom.

2. Külső támadás is ért bennünket. 1938-tól üldözéseket éltünk át. Tizennyolc éven aluliak nem vehettek részt az összejöveteleken. Az egyházak is ellenünk fordultak. Ennek ellenére gyülekezeteink az istentiszteleteket megtartották. Az 1939-es betiltáskor az egyházak és azok vezetői közül senki sem állt mellénk, kivéve Raffay püspököt. Később, az újraindulásnál sokat segített nekünk Svédországból idős Steen testvér.

Hogyan látom a holnapot?

Napjainkban is vannak fellángolások. Minden evangéliumi kezdés új lendületet hoz magával. Az, hogy a mozgalom meddig jut el, attól függ, hogy bibliailag mennyire megalapozott. Átélés szükséges, de ahol csak az átélés az alap, ott a közösségnek nincs jövője. Egyetlen biztos alap, az Ige. Az Igének nincs riválisa. Az emberek ugyan állíthatnak riválist, de az elesik az Igével szemben.

A továbbiakban Fábián testvér három gondolat köré csoportosította mondanivalóját.

1. Alázat, szelídség

Minden prédikátornak három fő kísértése van: a hatalom (nagyravágyás), a pénz és a paráznaság. Jézus kettesével küldte ki tanítványait (Mk 6,7). A pünkösdi prédikátorok miért magánfutók? Mert hiányzik az alázat. A lelki gőg önigazulttá tesz.

Mindenki a maga világát építi, a maga peccsenyéjét süti. Nem tudunk egymással lelki közösséget kiépíteni, s ez a gőg.

A személyes lelkigondozást elhanyagoljuk, a szószékről nem lehet mindent elintézni.

Mi az oka annak, hogy a Szentlélek kitöltetésekor egy nyelven szóltak, megértették egymást?

A szívük-lelkük egy volt. Ma a karizmatikus közösségek hermetikusan elzárkóznak egymástól, nemhogy közösséget hoznának létre. Miért? Mért több alázatra volna szükségük.

2. Bátorság

Jézus egy személyben Barány volt és Oroszlán. Mi ott kardoskodunk, ahol egymást – a másságot – el kellene hordoznunk. Ne legyünk köpönyegforgatók! Vállaljuk a másságot, akkor is, ha ez terhet jelent. Ha jön egy új felekezet, akkor az a favorit. Vállaljuk azt, amit Isten ránk bízott, és ne csak színleljük! Van küldetésünk. Legyünk bátrak Krisztust megvallani bárhol, bármilyen helyzetben! Alázatosan legyünk bátrak, vállalva egymást is, különben szétszórhatunk.

3. Csendesség, imaélet

A Pünkösdi Közösség imádkozásból született és abból is élt. Emlékezzünk a régiek mondására: „Testvér, gyere egy kicsit imádkozzunk!” Bevett szokások élet nélküli liturgiák lesznek ott, ahonnan a Szentlélek kivonul. Öntsünk tiszta vizet a pohárba: mi nagy farizeusok tudunk lenni. A megtérések nem a mi gyümölcseink, hanem az Úr Jézus halálának a gyümölcsei. Ne kérkedjünk hát azzal, hogy hány bűnöst térítettünk meg. A gyülekezetben szükség van a Lélek által teremtett légkörre, de ezt soha ne akarjuk mi pumpálni mesterségesen. Isten eléri célját, de nem mindegy, hogy velünk, vagy nélkülünk. Isten

kezében legyél, s ez elég!

Az ördög célja, hogy mindent összekeverjen. A jezsuita módszert – a cél szentesíti az eszközt – tagadom. Szent célt, csak szent eszközökkel érhetünk el! Mindent a Szentírás alapján mérjünk meg!

KÖRKÉP

INOTA – Az evangélizáció sikere • Nagy Miklós

Egy közel félévszázados bezártság után az evangélizációs munka új lehetőségei nyíltak meg gyülekezeteink előtt. Evangélizálhatunk imaházainkban, utcákon, tereken, középületekben. Felhasználhatjuk a sajtóban, a helyi televízióban adott hirdetési és egyéb lehetőségeket is. E lehetőségeket kissé vontatottan, a szokatlantól aggódva, néha kisebbségi érzésektől gátolva fogadjuk el. Nem így az országunkba beáramló külföldi „misszionáriusok”. Ők hatalmas önbizalommal, szinte korlátlanul látszó anyagi háttérrel, sokszor kétes eszközökkel, az ígét mellőzve „aratnak”. Így volt alkalmam látni Ige nélkül „megtérő” sokaságot.

Elgondolkodtató, mi lesz majd a sokasággal, ha a „csodatevő” továbbmegy, hisz támogató ígét nem kaptak. Ígét, amely a pillanatnyi hangulat, varázs izgalmán kívül valódi változást hozott volna életükbe. (Természetesen ez nem általánosítás. Tudom, hogy vannak közöttünk sok áldozatot vállaló, a magyar ébredésért felelősen velünk együtt dolgozó misszionáriusok is.)

Igaza lenne annak az idős testvérnek, aki gyülekezetünk evangélizációs munkáját eredménytelennek ítélve mondta nekem: „Testvér, a ti evangélizációitokon azért nem térnek meg az emberek, mert ti az Igét hirdetitek. Az embereknek más, izgalmas, borzongató dolgokra, csodákra van szüksége”?

Ami az emberek valódi szükségét illeti, nem hiszem, hogy így lenne. Pál apostol e szükségre tekintve mondja: „Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megfeszítettet...”. (1Kor 1,23) Majd más helyen: „Eszetekbe juttatom... az evangéliumot, amelyet hirdettem néktek..., amely által üdvözültök is, ha megtartjátok...”. (1Kor 15,1–2) Nem hiszek a munka, imádkozás és ige nélküli evangélizációk sikerében, amennyiben sikeren a valódi megtérést, újjászületést értjük. Ezzel a tudattal, lelkesen és nagy izgalommal készült gyülekezetünk, a Bétel gyülekezet, a május 18–19-ére tervezett evangélizációs alkalmakra. E célra a várpalotai Nagy Gyula Galériát vettük bérbe. Szolgáló csoportjaink: evangélizáló, tanácsadó és a különböző munkacsoportok, lelkesen készültek az összejövetelekre.

Mindkét evangélizációs alkalommal szép számmal voltak látogatók, bár a Galéria nem telt meg. A szolgáló csoport énekei, bizonyágtételei hitelesen, igei mondanivalóval szóltak a bűntől való szabadulás, a Krisztussal való közösség lehetőségéről, az élet útjáról. Vendég igehirdetőink: Tóth László lelkipásztor testvér, közösségünk elnöke, Simonfalvi Lajos testvér, a Logos gyülekezet pásztorja, meggyőző erővel, a Lélek töltésével hirdették Isten Jézus Krisztusban megjelent szeretetét.

Szinte „látható” volt Isten jelenléte, a Lélek ereje. Ami ezután számomra is meglepő volt, a hívásra egy ember sem jött előre. Ez mindkét napon így történt.

Kritikusaink készen álltak a jelenség magyarázatával. Íme, mondták, az emberi készülődés, a színvonalra való törekvés kiszorítja Isten Szellemét.

Határozottan tudtam, hogy nem így van! Aggódva figyeltem, szolgálattevőink munkakedve csökken-e? A szolgálatban résztvevők szinte egyöntetűen úgy látták, az Úr velünk volt, velünk együtt munkálkodott. Sokakban formálódott meg a vélemény: ez vetés volt, de olyan vetés, amely után nem sokára történik valami fontos.

Örömmel tapasztaltuk, hogy az evangélizációs napok után megnőtt az érdeklődés

istentiszteleti alkalmaink után. Az emberek jöttek a gyülekezetbe. Azok, akiket a Galériában érintett meg az Ige. Heteken keresztül, vasárnapról-vasárnapra emberek adták át szívüket Jézusnak. Igaz, nem tömegek. De akik megtértek, az Ige által tértek meg.

Nem elhanyagolható következménye a közös evangélizációs munkának a gyülekezeti tagok közösségének erősödése. A közös nagy célt látva, eltölpül az esetleges ellentétek jelentősége. Közben megtanuljuk még inkább szeretni, becsülni egymást. Megtanuljuk segíteni egymás munkáját, szolgálatát.

A lélekmentés sikere mellett, úgy gondolom, ez sem lebecsülendő eredménye a közös evangélizációs munkának.

Az emberek nem egyformák. Még a közgondolkodás is lehet vidékenként eltérő. A nem egyforma kulturális, szociális, gazdasági háttér például nagymértékben meghatározza az emberek érzékenységet az evangéliumra. Ezért is fontos, hogy mindannyian a saját munkaterületünket lássuk jól. Ott a helyünkön, környezetünket, lakóhelyünket, gyülekezetünket illetően legyen vezetésünk. Nem biztos, hogy helyesen járunk el, ha lélekmentő munkánkat más gyülekezetek, evangélisták vélt, vagy valódi evangélizációs eredményével mérve minősítjük.

Az Ige tanítása szerint Isten az Ige és a Szent Szellem által adja az újjászületést (Jn 3,5; Jak 1,18). Lehet, hogy a tiszta evangélium nem mindig hoz látványos eredményeket, de valódit – amennyiben igazán lélekmentés a cél – csak az hozhat.

Effata • ifj. Kovács Béla

{k1991304}

Inota – sokunk számára ismerős ez a hely. Ha máshonnan nem is, de általános iskolás földrajz órákról cseng vissza e város neve a szocialista iparosítás többi „óriásával” együtt.

Székesfehérvár és Veszprém között félúton található Várpalota – Mátyás király korát idéző várával, amely ma Vegyészeti Múzeum – a vele összekapcsolt Pét a vegyiművekkel, és Inota az erőművel, az alumíniumkohóval és a környékbeli bányákkal. Ebben a városban szerencsés helyzetben vannak a pütkösdi testvérek, ugyanis Várpalotán és Inotán is van gyülekezet. Az előbbi még a második világháború után alakult, az utóbbi csak az ötvenes években, de a fiatalabbik túlnötte az idősebbiket. A várpalotai gyülekezet az inotai körzethez tartozik. Az inotai gyülekezet lekipásztorával, Nagy Miklós testvérrel beszélgettem.

– *Hány tagja van jelenleg a gyülekezetnek?*

– Az elmúlt négy-öt évben gyülekezetünk megfiatalodott, az új megtérők nagyobb része a fiatalabb korosztályból kerül ki. Jelenleg körülbelül hetvenen vagyunk, és vagy harminc gyerek van még ezen felül.

– *Néhány éve adtátok át az új imaházat. Hogyan folyt az építkezés?*

– Nagy szükségünk volt már új épületre. A testvérek húsz évig gyűjtöttek rá, amíg megkezdődhetett az építkezés. Nekünk is sok akadályt kellett leküzdenünk az engedélyeztetés során, de 1984-ben a régi imaház telkén elkezdődött a munka. A meglévő épületet félig lebontottuk, közben épült az új. A megnyitót öt éve tarthattuk meg. Vasárnap délutánonként a kétszáz főt befogadó épület majdnem megtelik.

– *Bizonyára van valamilyen stratégiátok arra, hogyan érhetitek el a város lakosságát.*

Hogyan készültök a missziós munkára?

– Igen. Szükséges, hogy egy gyülekezetnek – Sámuelhez hasonlóan – legyen stratégiája a kapuk kitérésére. Ebből a szempontból igen fontosnak tartjuk a misszióra való igei felkészülést. Ezért igyekszünk arra, hogy a különböző – közösségen belül vagy azon kívül szervezett – tanfolyamokon, konferenciákon gyülekezetünkől is mindig legyen résztvevő. Lényegesnek tartom továbbá, hogy városunkban megismerjenek bennünket sajtón, különböző rendezvényeken keresztül is. A semleges területen (nem imaházban vagy templomban)

történő, illetve a szociális munka alapú evangélizációt nagyon ígéretesnek tartom. Természetesen mindehhez szükség van arra, hogy a gyülekezetben „hadrafogható” csoportok alakuljanak. Például imacsoporthoz az evangélizációk előtt egy-egy meghatározott célért illetve egymásért imádkozhattak.

– *Szavaidból úgy tűnik, hogy hatékony munka folyik a gyülekezetben.*

– Egyre több a lehetőségünk, s igyekszünk is ezeket kihasználni. Billy Graham magyarországi szolgálata idején irodát nyitottunk, ahol jegyeket, plakátokat lehetett kapni. Könyves standokat állítunk fel városszerte. Nagyobb rendezvényeinkre a városi televíziót is meghívjuk.

– *Említetted a semleges területen történő szolgálatokat. Hol és hogyan végzitek ezeket?*

– Tavaly a Városi Galériában a Chrismával tartottunk evangélizációt. Hívogatás nem volt, mégis sokan jöttek át onnan az imaházba. Azóta is többen járnak közülük. Utcára nyitott volt a már említett Billy Graham iroda is. A közeli Tácon szolgáltunk a művelődési házban.

– *Tudomásom szerint van egy ifjúsági klubotok is, melynek Effata a neve. Honnan ered ez a név?*

– A Bibliában olvashatjuk, hogy Jézus, amikor meggyógyított egy süketnémát, azt mondta neki: Effata, azaz nyílj meg! A klub a művelődési központban működik, ahol szombatnként videovetítésekkel várjuk az érdeklődőket. Célunk elsősorban a deviáns fiatalok elérése. Szeretnénk egy teaházat is beindítani.

– *Pontosabban mit értesz szociális munka alapú evangélizáción?*

– Arra gondolok, amire az Ige is tanít bennünket (Jak 2,14–17). Szükséges, hogy a keresztények gyakorlatilag is éljék azt, amire az Úr is példát adott nekünk. S közben lehetőség adódik a lelki segítségnyújtásra is. Várpalotától nem messze, Dégen van egy gyermekotthon. Karácsonykor busszal elhoztuk a gyerekeket és megajándékoztuk őket. A testvérek közül többen visznek haza gyerekeket hétvégére, szünidőre. Nagyon nyitottak ezek a gyerekek. Úgy gondolom, ez nem kis szolgálat, és sok erőt igényel.

– *Mondanál néhány szót az ifjúságokról?*

– Külön ifjúsági csoportunk nincsen, de a fiatalok és a korábbi ifjúsági tagok nagyon jól szolgálnak együtt. Igyekszünk őket minden területen igénybe venni, például a klubmunkában is.

– *Köszönöm a beszélgetést.*

{k1991305}

Mosolyok a „mini” csoportból.

{k1991306}

Áhítat vasárnap reggel.

VINEYARD KONFERENCIA • ifj. K. B.

A Betlehem Kulturális Egyesület 1991. április 25–27-én Budapesten, a Villányi úti volt MSZMP oktatási központban rendezte meg a VINEYARD missziós konferenciát felekezeti szervezéssel. A konferencia központi gondolata: a gyülekezet felkészítése az erőteljes szolgálatra. A jelenlevők nagyon sok áldást kaptak az Úrtól a Rick Olmstead vezette előadók valóban erőteljes szolgálata által. Néhány gondolat az előadásokból:

– Mindannyian, akik szolgálunk az Úrnak, szánjuk magunkat oda Neki. Fogadjuk el magunkat olyanak, amilyenek vagyunk. Ha vannak problémáink, akkor ne titkoljuk el azokat. A 2Kor 4,7–11-ben Pál a saját küzdelmeiről beszél a gyülekezetnek. A küzdelem együtt jár a győzelemmel, de Isten kitart mellettünk.

– Jézus szolgálatának forrása az Atyával való kapcsolata volt. Ez volt a rejtett tartaléka, ez a szoros és állandó kapcsolat, s ez kell, hogy nálunk is mindent megelőzzön.

– Igen fontos a közbenjárás. Az Úr Dánielre akar, akik hordozzák a nép helyreállításának ügyét Isten előtt. Imádkozni nem nehéz, de erre időt kell szánni a napi időbeosztásunkban.

– Emlékezetes marad számomra a Nehémiás falépítése alapján megtartott előadás. Komoly dolog az, amikor a romokból fel kell építeni a várost. Ehhez szükségünk van minden hívő testvérünk együtt munkálkodására.

Nagyon hálás a szívem az Úrnak azért, hogy részt vehettem ezen a konferencián, ahol új látást kaptam Tőle.

ÓZD • ifj. K. B.

Július közepén nagy öröm volt az ózdi gyülekezetben, két okból is. 14-én, vasárnap bemenetési ünnepélyt tartottunk – ebben az évben már a másodikat –, s tizenketten tettek bizonyosságot arról, hogy elfogadták életük urának Jézus Krisztust. Többségük fiatal volt. Bizonyosságtételeikben arról hallhattunk, hogy Jézusban kaptak választ arra a kérdésre, mi életük értelme, s milyen boldogságot tapasztalnak meg benne. Csodálatos látni, amit Jézus Krisztus végez napról-napra városunkban az emberek szívében.

A másik, nagy öröme és Krisztus iránti hálára kötelező esemény július 16-án történt, amikor az Olvasó Egyesület színháztermében a Celebrant Singers amerikai keresztény együttes koncertet adott. A kanadai, mexikói és amerikai fiatalokból álló együttes gyönyörű énekekkel és személyes bizonyosságtételekkel adott hangot Isten iránti szeretetének a mintegy hétszáz főnyi hallgatóság előtt. A hívogatásra ötvenen – többnyire fiatalok – jöttek fel a színpadra, kérve, hogy imádkozzunk velük az Úrhoz bűneik bocsánatáért. Hisszük, hogy közülük sokan fognak majd a víz partjára állni.

PÉCS KÖRZETE • Vadon Gyula – Pécs

Sok kisfalu gyér lakossággal, nagy távolságok. Ez a legjellemzőbb Baranya megyére és ez az a terület, amely a pécsi gyülekezet körzetét jelenti. Itt igyekszik Weigert Mihály testvér a lehetőségekhez mérten a legtöbbet megtenni azért, hogy testvéreinkhez az evangélium eljusson.

E körzetben a tagok nagy része idős, egyedülálló vagy hitetlen hozzátartozók között él. A lelkipásztor látogatását mindenütt szívesen fogadják. A tömegközlekedésen való utazás pedig lehetőséget ad az idegenekkel való beszélgetésre, bizonyosságtételre. A sajnálatos ebben csak az, hogy egy-egy úttal csak egy-két testvért lehet elérni.

Amikor testvérünk még gépkocsival járta a körzetet, a látogatások alkalmával a testvéreket is szállította a gyülekezési helyre és vissza. Az alkalmakat színesebbé tették a videovetítések, melyek több érdeklődőt is vonzottak. Egy-egy alkalommal a pécsi ifjúság is vállalt szolgálatot itt-ott a körzetben. Ezek az alkalmak azonban egyre ritkultak, többek között azért, mert az ifjúság is megfogyatkozott.

Várjuk a „késői esőt”, hogy a kiszáradófélben lévő körzet újra életre kapjon és virágozzon.

Alapos önvizsgálat és bűnbánat után kérjük a Mindenhatót, hogy Ő adjon életet még sokaknak ezen a tájon is. Dániel imájából tudjuk, hogy megteszi, mert így olvassuk: „Uram, figyelj ránk és cselekedj, ne késlekedj! Önmagadért, Istenem, hiszen a Te nevedről nevezték el városodat és népedet!” (Dán 9,19).

A munka nem hiábavaló • Weigert Mihály – ny. lelkipásztor

{k1991307}

„Aki könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd. Aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozással jó elő, kévéit emelve.”

Urunk kegyelméből a pécsi körzetben munkálkodom. Darány és környéke (Kastélyosdombó,

Gárdonyi, Istváni, Mozsgó és környéke), Szulimán, Almáskeresztúr, Almamellék, Sellye, Sósverike és Dombóvár tartoznak a körzethez. Amióta autóm nincs vonattal és busszal közlekedem. Ez arra nagyon jó, hogy az evangéliumot hirdessem úton-útfélen. Ahhoz azonban nem elég, hogy az idős, gyengélkedő testvéreket a gyülekezetbe, s onnan hazaszállítsam. Szeretném ebben a kérdésben az Úr akarata szerinti megoldást megtalálni. Visszatekintve az elmúlt évekre, igen sok léleknek hirdettük az evangéliumot. Sokan döntöttek az Úr mellett, de nem tartottak ki hűséggel döntésük mellett. Hála legyen Urunknak, hogy maradt néhány lélek, akik nem fordítottak hátat Megváltójuknak. Őket erősítjük, tanítjuk abban a reményben, hogy az Úr megáldja ezt a munkát szent ígérete szerint gazdagon. „Lelkünk az Urat várja, segítségünk és pajzsunk Ő. Csak Őbenne vigad a mi szívünk, csak az Ő szent nevében bízunk! Legyen, Uram, a te kegyelmed rajtunk, amiképpen bízunk benned.” (Zsolt 33,20–22)

Amióta a pécsi gyülekezetbe szorosabban csatlakoztunk, alkalmasszerűen innen is segítenek a testvérek imádságban és gyakorlati munkában egyaránt.

Beszámolómban megemlékezem anyósomról, aki már meghalt. Egyike volt azoknak a testvéreknek, akik idős koruk ellenére is munkálkodtak. 98 évesen is kész volt menni nem csak a körzetben, hanem itt, Pécsen is bizonyosságot tenni az Úr Jézus szeretetéről.

Mindenkinek, mindenkor és mindenütt szolgált a családban teljes igyekezettel, ott, ahol és amivel csak tudott egyszerűségben. Sem betegség, sem rossz idő nem zavarta ebben. Hűséges istenfélelme végigkísérte őt az utolsó óráig. Amikor az erőtlenség miatt már csak feküdni tudott, akkor is azt kérdezte: „mit tudnék segíteni?” Utolsó üzenetében Isten áldását kérte a testvérekre. Szolgáló élete példa marad előttünk. Az igaznak az emlékezete is áldott.

„Azért szerelmes atyámfiái, erősen álljatok, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrban.”

{k1991308}

Darányi evangélizáció 1987. „...sok léleknek hirdettük az evangéliumot”.

ÚJSZÁSZ • Pánczél János

Rendkívül áldásos és építő imaszemináriumot tartottak június utolsó hetében Újszászon. E felekezetközi karizmatikus szeminárium házigazdája Rác Lajos református lelkipásztor volt, aki a budapesti negyedévenkénti felekezetközi országos imanapokat is vezeti. Helye a Gimnázium és Közlekedési Szakközépiskola Kollégiuma, melynek világos, sajátos építésű hallja, a hozzácsatlakozó más helyiségekkel és sétánnyal eszményi helynek bizonyult a 6 napos elmélyült imádkozásra, előadásokra, s más szolgálatokra.

Az imaszemináriumon elsősorban a Szentlélek vezetésére és munkájára hagyatkoztak igaz meggyőződéssel, önátadással és hittel. Meghívott előadók Noel és Barbara Bell, az Ausztrália és Óceánia imaközbenjáróinak vezetői voltak. Mindketten Dél-Afrikában éltek és ott találkoztak Jézus Krisztussal, mint Megváltójukkal. Noel sikeres építésszakként dolgozott, Barbara háziasszony volt. Isten Szentlelke sokak felé kezdte őket használni. Néhány évet Londonban töltöttek, majd az 1970-es években Ausztráliába költöztek. Hamarosan feladták addigi hivatásukat, és teljes idejű szolgálatot vállaltak Isten országában. Mint a világ vezető közbenjáróinak egyike, Noel sok lelki harcban vett részt. Tapasztalatait elsőrenden Ausztráliában és Afrika országaiban szervezett imaszemináriumokon, közbenjáró konferenciákon adta át. 1990 őszén Noel és Barbara más közbenjáró vezetőikkel együtt Magyarországon járt. Az akkori több várost érintő útjukon többek közt feledhetetlen tapasztalat és élmény volt Makón a volt kommunista pártszékház tanácskozótermében az ateizmus, materializmus szellemi erőinek imaharcban való megtörése, és ezt követően a Szentlélek kiáradása mindazokra a hívőkre, akik Dél-Magyarország különböző helyeiről egybegyűltek. Szolgálatuk már akkor is nagy áldást jelentett mindenfelé sokak számára.

Felajánlották: készek arra, hogy Magyarországon 1991-ben imaszemináriumot tartsanak. Jó gyümölcsöket látva és tapasztalva ezt a magyar hívők elfogadták.

Ügyszólván az első pünkösdre emlékeztetően éltük át az Úr jelenlétét: egy szívvel-lélekkel való imádkozásban, a Szentlélek erejében, különböző kegyelmi ajándékok (prófécia, ismeret igéje vagy a Károli fordítás szerint tudomány beszéde, nyelvek nemei és magyarázata, látomások magyarázattal) tiszta, biblikus, erőteljes működésével, életeket átformáló szabadulásokkal, sokak részéről Szentlélek-kereszttség átélésével, Lélek általi, prófétikus szolgálatra való felkenetésekkel, egy esetben orvosilag is igazolt gyógyulással.

Megragadóan, feledhetetlenül átéltük: csak a bűn, az önzés, az igével szembeni engedetlenség lehet akadálya az Isten népe közötti igazi egységnek, de a valóságos megtisztulás, Isten igéjének engedelmes betöltése kétség nélkül meghozza a lélek gyümölcsét (Gal 5,22), s ezzel együtt láthatóan érvényesül a szeretet és az egység az Úr népe között, amelynek mindig nagy áldások a következményei: ekkor megnyitja Urunk a menny zsilipjeit.

A mintegy 120 főnyi, részben spontán módon létrejött hívő közösség főleg reformátusokból, pünkösdiekből, baptistákból, a Hit Gyülekezetből, az Imádság Háza és a Mahanaim Gyülekezetből tevődött össze nagyobb részt hazánkból, de számos más országból is.

A szeminárium néhány tanulsága: alázatban egyénileg megvizsgáltuk, hogy engedelmeskedünk-e feltétel nélkül az igének, a Szentléleknek, vagy saját kezünkben tartottuk eddig a vezetést. Sokkal többről van szó annál, hogy újjászülettünk, a bűneink megvannak bocsátva. Az Úr Szentlélekkel és hittel teljes, szolgáló, gyümölcsöző életet kíván tőlünk, melyben átadtuk magunkat a Szentlélek vezetésének, s Krisztus él bennünk. Csak ha teljesen megnyitjuk szívünket, akkor lesz teljes a szabadulásunk is. Már pedig a jó gyümölcsöt termő, a Lélek erejében szolgáló, a szabadító szolgálatban is használható tanítványságnak a tisztaság és az életszentség mellett a szív teljes szabadsága is fontos. Gyakoroljuk az összpontosított imát kis és nagyobb imaközösségekben, az óembernek meg kell hálnia; teljes életátadás; szolgálni, szeretni, mint Jézus; tisztán, erővel, építően és vonzóan működő kegyelmi ajándékok; áldozatokat vállaló közbenjáró ima; teljes alázat; irgalmasság és másokat megragadó szeretet; a Szentlélek kijelentése (mindig összhangban Isten igéjével); friss kenete és felhatalmazása; Jézus betegeket gyógyított, nekünk is van szolgálatunk a betegek felé.

Mindezek pedig nemcsak az újszászi imaszeminárium elhangzott tanításai, átélt tanulságai, hanem a Krisztus evangéliumához méltó szolgálat nélkülözhetetlen feltételei is.

Aki hazament • Kovács Zoltán

Nagy Sándor testvér életének 93. évében – rövid ideig tartó betegség után – hunyt el. Az utolsó pillanatig sem hagyta el őt Krisztusba vetett bizalmából táplálkozó békessége és csendes derűje. Öregkorát megadással tűrte, lényéből megnyugvás és örömteli bizonyosság áradt. Öröm volt beszélgetni vele, élete a Krisztusban való elrejtettség példája volt idősnek és fiatalnak egyaránt.

Sándor bácsit május 8-án kísértük utolsó útjára a rédei protestáns temetőbe. A rokonokon, hozzátartozókon valamint a helyi és környékbeli testvéreken kívül számos falubeli érdeklődő is kijött, hogy elbúcsúzzon Réde legidősebb polgárától. A ravatalnál Kovács Béla, a sírnál Pataky Albert és Keresztyén Vendel testvérek hirdették a vigasztalás igéit. Az ige hirdetésekben is kicsengett, hogy a gyászt enyhíti az a tudat, hogy testvérünk az Úrban ment el. Ebből talán a jelenlévő falubeliek is megértették, hogy a hívő ember halála az valami más.

Elhívás Magyarországon – Továbbképzés Svédországban • Cséki Lajos

Szikrázóan sütött a nap azon a júniusi reggelen, amikor a vonat zakatolva hagyta el a Nyugati pályaudvar peronját. Az utasok között ültünk mi is, Ungvári Csaba és jómagam. Utunk első állomása Viebeck volt, ahol néhány hétig a svéd nyelvet tanultuk. Érdekes és szokatlan hely volt Viebeck. Egy falunagyságú területen fekvő keresztény iskola, ahol a bevándorlóknak oktatták a svéd nyelvet és a mozgássérülteknek volt speciális bentlakásos foglalkozás.

Ezenkívül még számos más oktatási területnek is helyt adott ez az iskola.

Számomra talán a legszokatlanabb az volt, hogy keresztény tanároktól tanulhattam, és óra előtt vagy után közösen imádkozhattunk. Néhány hetes intenzív nyelvtanulás után, augusztus közepén indultunk Göteborgba, hogy elkezdjük tanulmányainkat a bibliaiskolán. Göteborg legnagyobb pünkösdi gyülekezete ad otthont a bibliaiskolának. Ez a gyülekezet, amely a Smirna nevet viseli, szórványaival együtt 4 ezer tagot számlál. Svédországban nem ritkák az ilyen nagy gyülekezetek, hiszen a 8 és félmillió Svédországban 100 ezer tagú a pünkösdi mozgalom. Csak érdekességként említem meg, hogy voltunk egy olyan szigeten, ahol az 1200 főnyi lakosságból 600 fő pünkösdi.

Svédország rendkívül gazdag természeti kincsekben. Az emberek kiegyensúlyozottak, nyugodtak. Külföldi szemmel nézve furcsa kettősség tükröződik a svéd emberek arcán. Úgy tűnik, mintha mindenki beszélgetni szeretne, de senki sem meri megszólítani a másikat. Ezért az arcokon egyszerre látható a mosoly és a csend. Ezt a csendet a gyerekek nevetése, viháncolása oldja fel. Különös volt számomra, ahogyan a gyerekek, fiatalok viszonyulnak az idősebb generációhoz. Lenyűgözött az a megbecsülés és természetes tisztelet, amit a hétköznapiakban megfigyeltem. Nem volt nehéz rájönnöm, honnan fakad. A gyerekeket kicsi koruktól megbecsülés és szeretet veszi körül, és így egyszerűen ők sem tudnak mást adni, csak azt, amit kaptak, tanultak a szüleiktől. De térjünk vissza Göteborgra.

Tehát néhány hetes intenzív nyelvtanulás után ott ültünk az iskolapadban, és tanultuk a dogmatikát, homiletikát, pszichológiát stb... Stig Hedström, a bibliaiskola igazgatója igazán mindent megtett, hogy megértsük, amit tanít, de számomra úgy tűnt, hogy sohasem értem meg, amit mond. Így hát elhatároztam, hogy amellet, hogy mindent megteszek az elméleti anyag elsajátításáért, inkább a gyakorlat oldalára helyezem a hangsúlyt. Figyelni kezdtem, mitől és hogyan működnek a svéd gyülekezetek olyan intenzíven.

A Smirna gyülekezetnek például helyi rádió- és tv-adása van. Saját hangstúdiót létesítettek, ahol a rádióműsorok mellett mi, a bibliaiskolások is készítettünk egy műsoros kazettát. Ennek a kazettának az árából (magunk árusítottuk) egy európai missziós autóbusz-kirándulást szerveztünk. Az egyik alkalommal a Dagen c. keresztény napilap többoldalas cikket közölt a Smirnáról. A gyülekezet vezetői azonnal kaptak az alkalmon és megrendeltek 150 ezer darabot, amit ingyen osztottak ki Göteborg utcáin. Többször voltunk utcai evangélizáción, ahol ismét érdekes dolgot figyeltem meg. Egymástól nem messze két csoport evangélizált. Az egyik csoport egy színpadon zenélt és ingyen osztott kávé, teasüteményt, a másik csoport a járdán játszott egy régi gitáron és valamilyen billentyűs hangszeren. Mégis itt volt nagyobb a tömeg.

Úgy vettem észre, hogy az embereket nem a technikai felkészültség köti le és ragadja meg, hanem az a tűz, amely azokból árad, akik evangélizálnak.

A Svédországban eltöltött egy év után tanulmányaim summázásaként leírhatom, a svéd titok nem más, mint egymást tisztelni (ne mi akarjuk átformálni a másikat, hanem engedjük át ezt Istennek), teret adni az alkotó szellemnek a gyülekezetben, hagyni, hogy mindenkitől kibontakozhasson a benne rejlő ajándék, талант. Ez a titok Magyarországon is működik. Hiszem, ha megvalósítjuk a gyülekezeteinkben, az emberek úgy fognak önzölni hozzánk, mint a méhek az illatos virágra.

{k1991309}

Smirna kívülről...

{k1991310}

Smirna belülről...

{k1991311}

...és akik benne jártak. Ungvári Csaba (balról) és Cséki Lajos. (A képet a Smirna gyülekezet Mi hitünk nevű újságjából vettük át.)

Hírek külföldről

KÍNA

{k1991312}

Az 1949-ben győzött kommunista forradalmat követő évtizedekben az üldözés miatt csak a föld alatt folyhatott az evangéliumi munka. Így buzgón, tüzzel, áldozattal dolgoztak, és néhány évtized alatt ötvenszeresére nőtt a hívő keresztények száma. A 80-as években növekvő amerikai befolyással átmenetileg viszonylagos szabadságot adtak. Sajnos azonban a visszatért kemény politika kapcsán újból üldöztetésnek vannak kitéve a kínai keresztények. Az is nagyon rossz és nagy áldozatokat kíván, hogy a gyülekezeteknek éjszaka kell összejönniük.

JORDÁNIA

{k1991313}

Ebben az országban jelentős számú, több tízezres menekült táborok vannak. Az ittlévők között is munkálkodik az Úr: tízesével jutnak hitre Krisztusban. Ők főképpen Irakból, Kuvaitból és a Fülöp-szigetektől valók. Csak maga az Operation Mobilisation csoport naponta 60–100 újonnan megtért hívőt jegyez fel. Nehezen győzik Bibliával, könyvvel ellátni őket.

ZAIRE

{k1991314}

Ez a 2345 ezer km²-nyi, az Egyenlítői Afrikában fekvő francia nyelvű ország gazdaságilag, kulturálisan igen elmaradott. Az evangélium terjesztése emiatt is különösen nagy erőfeszítéseket kíván. Az ország északkeleti részén élő lendu népcsoport majdnem teljesen írástudatlan. Az evangélium munkásainak az is egyik kemény és elmaradhatatlan feladata, hogy megtanítsák olvasni őket. Az Újszövetség már elkészült a saját nyelvükön. Ugyanebben az országban más keresztény hittérítők mellett a pünkösdiel is (Reinhard Bonnke és csoportja) odaadóan és gyümölcsözően dolgoznak. Ebbe beletartoznak a kiépítetlen, csak keservesen járható őserdei utakon való közlekedés nehézségei is.

NIGÉRIA

{k1991315}

Az 500 ezer lakosú nagyvárosban, Lagosban 200 ezren vettek részt egy szabadtéri evangélizáción. E mohamedán környezetben 120 ezren döntöttek Jézus Krisztus mellett. Egy városszerte ismert varázsló is átadta életét, és szabadulást nyert okkult kötelékeiből. Ilyen esetekben nyilvánosan elégetik az összes eszközeiket, tárgyaikat, megtagadva az azokhoz fűződő erőket, velük való minden kapcsolatukat. Az evangélium hirdetését gyógyulások, nyilvánvaló jelek és csodák kísérik: vakok szemei nyílnak meg, süketek válnak hallókká, gyógyíthatatlan rákosok nyerik vissza teljesen egészségüket, bénák lábai erősödnek meg és járnak. A feleslegessé vált mankók egész kiállításra kerültek az emelvényre; ez is hirdette Isten hatalmát és dicsőségét.

IRÁN

{k1991316}

Durva üldözési hullám sújtja az egyházat Iránban. Hossein Soodmand, az Isten Gyülekezetének lelkipásztora 30 évvel ezelőtt tért meg az iszlámból. Az elmúlt év decemberében az iráni hatóságok akasztással kivégezték. Megbízható források megerősítették, hogy az iráni keresztény egyházakat az iszlám kormányzat újólag erősen támadja. Soodmand lelkész a megbízása szerint Gorganban kezdte éppen lelkipásztori szolgálatát, minthogy előző szolgálati helyén, Mashedben a gyülekezetet bezárták. A kijelölt új gyülekezetbe megérkezve lefoglák, felhatalmazás nélkül, szeméit bekötözték, s vallatták. Letartóztatták, börtönbe vetették, ezt követően négy héten át kínzásoknak és bántalmazásoknak vetették alá. Ezután átmenetileg szabadon engedték, majd újból letartóztatták, bebörtönözték és december 3-án kivégezték. Az 55 éves lelkipásztor halála megrendítette nemcsak az iráni keresztényeket, hanem az egész keresztény világot is. Ugyanakkor az iráni hatóságok egyre nagyobb intenzitással zárják be a keresztény gyülekezeteket, könyvesboltokat, sőt az Iráni Bibliatársulatot is, megtiltják a konferenciákat, s különösképpen azokat üldözik, akik az iszlámból lettek keresztény hívőkké.

USA

{k1991317}

Igényes célokat tűztek ki az Isten Gyülekezete közgyűlésén, amelyen 12 ezer küldött vett részt: többek között a gyülekezetek új megtérőkkel, újjászületett hívőkkel való növekedése és új gyülekezetek létrehozása. Ezt megvalósítandó, erőteljes evangélizációkat tartanak ez utolsó évtizedben. Gyakorlatilag egymillió új gyülekezeti tag, ötezer új pásztor és misszionárius, ötezer új gyülekezet és missziói állomás van előttük világviszonylatban imaharcaikban, szolgálataikban.

NÉMETORSZÁG

{k1991318}

A „jólétbe való menekülés” folyamatában mind több mohamedán vallású érkezik az országba. Ma már az a helyzet, hogy az evangélikus és katolikus egyházak után a mohamedánok (iszlám) alkotják a legerősebb vallási csoportot Németországban. A mohamedanizmus s más keleti vallások beáramlása többé-kevésbé más nyugat-európai országokra is érvényes, s mindez ezen országok társadalmi, szellemi életére is jelentős befolyást gyakorol.

MAGYARORSZÁG

{k1991319}

Sokak imájának meghallgatását jelenti, hogy az utóbbi években rendszeresen megtartják az országos felekezetközi imanapokat. Először mindig más felekezeteknek az imaházában, templomában tartották az alkalmakat, de ez elég bonyolulttá tette a találkozásokat. Így közös megegyezés szerint az alkalmak állandó helye a Budapesti Rákosszentmihályi református templom (Budapest Rákosszentmihály, Budapesti út 82.; az Őrs vezér térről a 77-es autóbusszal érhető el). A nyári összejövetel augusztus 24-én, az őszi november 30-án lesz 9 órától 13 óráig. Közösségünket leggyakrabban Pánczél János testvér képviseli más testvérek mellett. E gyümölcsöző karizmatikus imaalkalmak Isten népe egységét erősítik.

AMI ENGEM ILLET

„Megtértek a titkos elhárítás nyomdásza” • Nagy József

%Németh Sándor lelkipásztor kíséretében Nagy József, a HIT Gyülekezet tagja is meglátogatta a Budapesti Dózsa György úti Gyülekezetet. Az alábbiakban az ő bizonyágtételét közöljük.

Korábban katolikus voltam, jártam szemináriumokra, lelki gyakorlatokra, és nagyon törekedtem Isten után, akartam Őt követni. Többé-kevésbé sikerült is.

Életemben igazi változás akkor történt, amikor egy napon meghallottam Isten igéjét, és megláttam, hogy súlyosan beteg barátomat Jézus meggyógyította, miután imádkoztak érte. Ezt a fiút tíz éven át senki sem tudta meggyógyítani. Lemerevedtek a kezei és a lábai. Én is kezeltem őt reflexológiával, de az sem használt neki semmit. És láttam, amint egyik napról a másikra teljesen egészséges lett. A történeteket nem tudtam mire vélni. Ez a fiú előbb nagyon beteg volt, most pedig teljesen egészséges és boldog. Elmentem vele egy – a tiétekhez hasonló – karizmatikus gyülekezetbe és ott meghallgattam Isten igéjét és megtértem Jézushoz. Ez jelentős esemény volt, mert előtte élsportoló ökölvívó voltam. Noha igen vallásos életet folytattam, amellet volt hat-hét barátnőm, mert nem nagyon tudtam ellenállni a gyöngébb nemnek annak idején. Európa-szerte jártam az országokat. Ökölvívásból éltem, edzősködtem is. Akartam én a jó dolgokat csinálni, de nem tudtam. A szívem vágyott Isten után. Már egészen kis koromtól kezdve arról álmodoztam, hogy Isten szolgája leszek, igéjét fogom hirdetni. Ezt már a megtérésem előtt is megkíséreltem például a munkahelyemen, de mindig botrányba fulladt a próbálkozásom. Senkit sem sikerült Jézus Krisztushoz vezetnem, még magamat sem, hiszen én sem tudtam Jézus Krisztus igéje szerint élni.

Egyik barátnőm, Erika, egyszer azt mondta nekem, hogy ő nem tud engem tovább elviselni, mert én olyan vallásos vagyok, ő pedig nem tud Istenben hinni – és otthagytott engem. Megelégette már, hogy én templomba akarok menni, meg őt is oda akarom vinni, éjszakáig beszélek Istenről, ugyanakkor én sem ismerem Istent.

Később megtértem, megkeresztelkedtem, betöltekeztem Szentlélekkel és teljesen megváltozott az életem. Nem voltam beteg, nem azért tértem meg, hiszen egészséges voltam, és kitűnő sportember. Volt autóm, lakásom, pénzem, tehát nem jutottam semmilyen lelki válságba, csak egyszerűen az igazságot szomjúhoztam. Megtérésem után főlhívtam Erikát telefonon. Mondtam, hogy szeretnék vele beszélni, mert mostmár nem úgy hiszek Istenben, mint eddig, nemcsak beszélek róla, hanem valóban közösségem van Vele. Erika azt válaszolta, hogy ne hülyéskedjek, és lecsapta a kagylót.

Istenem – szóltam –, Te csodatevő Isten vagy! Korábban láttam, hogy a barátomat meggyógyította, de velem is tett egy nagy csodát. Ugyanis egy alkalommal a Váci utca kellős közepén kizártam magam a kocsimból. Nem tudtam, hogyan fogok ismét beülni. Éppen összejövetelre igyekeztem! Először rohangáltam össze-vissza, eredménytelenül. Más lehetőség nem lévén, elkezdtem imádkozni. Akkor Isten azt mondta a szívemben: Menj a kirakathoz, ahhoz az emberhez. Odamentem, elnézést kértem, és elkértem a slusszkulcsát. Ő ideadja – mormolta –, de az úgysem fogja kinyitni..., amúgy pedig honnan gondolom, hogy nála éppen van egy slusszkulcs. Nem árultam el, honnan tudom, csak sürgettem, gyorsan adja ide. Beletettem a zárba, kinyitottam, a kulcsot visszaadtam és elhajtottam.

Szóval, ha már az ajtó zárját Isten ki tudta nyitni, akkor az emberek szívét még inkább. Erikát is biztosan meg fogja gyógyítani – gondoltam. Úgy képzeljétek el, hogy két és fél évig nagyon szerelmes volt belém ez a lány. Elmentem hozzá, s lehívtam. Ha már ott voltam, lejött hozzám. Negyed órán át beszélgettünk, s akkor látta, hogy ez a Józsi nem ugyanaz, mint akit otthagytott. Eljött a gyülekezetbe megnézni, mi az, ami engem úgy meg tudott változtatni. Azt mondta, nem akar megtérni, csak megnézi, hogyan térnek meg a többiek. Közben engem kihívtak a teremből, s mire visszamentem, ő már meg is keresztelkedett. Nagyon örültem neki. A következő napokban megszabadult a hisztériából és a gerincbetegségből. Eddig azt

gondoltam, hogy Isten más valakit ad majd nekem jó feleségnek, és nem kell tovább bajlódnom Erikával. De az Úr egyre csak azt helyezte a szívemre, hogy ő lesz a feleségem. Amikor közöltem vele, azt válaszolta, hogy ő hisz Istenben, követi is, de nem lesz a feleségem. Azután többet imádkoztam érte, s egyszercsak Isten adott neki egy bizonysgot a házassággal kapcsolatban. Azóta már lassan három éve a feleségem, és szép gyermekünk is született. Hálás vagyok az Úrnak azért, hogy nagyon jó házasságom lett. Régebben ezt el sem tudtam volna képzelni. Megtérésem után arról álmodoztam, hogy Isten olyan feleséget adjon nekem, aki hitetlen, és akit én vezetek Jézushoz. Hát ezt duplán megkaptam. Amikor megtértem, nem volt felhőtlen a kapcsolatom sem a szüleimmel, sem a környezetemmel, mert az ördög mindenkit ellenem fordított. No, én nem rosszabb, hanem sokkal jobb lettem. Éjszakánként nem zártam ki a szüleimet, nem vittem fel nőket a lakásba, nem tűntem el, nem csináltam balhékat, de nem is voltam hajlandó képmutatásban élni tovább. Istent „szellemben és igazságban” akartam követni. Ezért otthon ki akartak tagadni a családból. A munkahelyemen azt hitték, hogy megbolondultam, mert én az embereknek Isten ingyen való gyógyításáról beszéltem, miközben mi súlyos pénzekért kezeltük az embereket magánrendelőben. A főnököm ki akart dobni, s megkérte a kollégámat, hogy térítsen észhez. Ekkor minden úgy összejött ellenem. Régen az apostolokat, a keresztényeket is üldözték, azonban Isten mindig megadta a szabadítást, így én is kitarítottam mellette. Egyik nap eldurvult a helyzet. Apukám mérges lett, amikor az öcsém el akart jönni a gyülekezetbe. Akkora pofont adott a 80 kilós öcsémnek, hogy az átrepült a konyha egyik végéből a másikba. (Pedig az öcsém is boxoló volt!) Utána engem akart kezelésbe venni. Jó erős apukám van. Biztosan meg tudtam volna őt győzni fizikálisan, mert sokkal jobban bunyózkok, mint ő. Azonban én mindig azt tanultam, hogy amikor apukám fenít, akkor vigyázzba kell állnom. Nem is akartam én ellene tenni semmit. Gondoltam, Isten majd csak tesz valamit. – Apu, hidd már el, hogy én nem meghülyültem, hanem betöltekeztem Szentlélekkel és nyelveken szólok – érveltem. – Na, fiam, akkor te már biztosan megbolondultál! Mi az, hogy nyelveken szólsz, hiszen még oroszul se tudsz?! – vágott vissza. Ekkor a következő dolog történt. Bár tudom, a Biblia azt tanítja, hogy hitetlenek előtt ne szóljak nyelveken, mert azt hiszik, megbolondultam, de abban az esetben Isten indított engem arra, hogy szóljak nyelveken hitetlen ember előtt. És elkezdtem angolul beszélni, pedig soha nem tanultam ezt a nyelvet. Apukám többször járt az USA-ban és beszél is angolul. Megértette, amit Jézusról és a családunkról szoltam neki a Szentlélek által. Leült a fotelba és könnyezni kezdett. – Szeretné Jézust a szívedbe fogadni? – kérdeztem tőle. – Igen – válaszolta, és ott a helyszínen befogadta Jézust. Sajnos, ennek ellenére ő a mai napig nem jár gyülekezetbe. Csak két és fél év múlva derült ki, hogy mi is történt valójában. Mindig Demalgont és nyugtatókat szedett. Amióta imádkoztam érte, azóta nem szed gyógyszereket, azóta sokkal nyugodtabb. Nekem pedig rendeződött a családdal a kapcsolatom. Mostmár ők is látják életemben a jó bizonysgokat. Képzeljétek el, az esküvőm után mindjárt megkaptam a behívómat. – Ó, Uram – sóhajtottam fel, – úgy imádkoztam, hogy Erika a feleségem legyen, most meg mehetek katonának. Be is vonultam Kiskunfélegyházára. Ott azt akarták feletteseim, hogy boxoljak. Csak egy hónapig kellett volna katonáskodnom, utána pénzért járhattam volna országot-világot. Amolyan álkatona lettem volna. Közöltem velük, hogy én többet nem bántom az embereket. Sportolok akármit, de többé nem ütöm az embereket. Nem maga rendelkezik a testével, hanem a honvédség – hangoztatták. Mivel mégsem boxoltam, különféle konyhai szolgálatokra osztottak be: krumplipucolásra, pöcegödör lapátolásra, meg egyéb ilyen „jó” dolgokra. Isten azonban megadta nekem a békességet és hirdettem az evangéliumot. Az első ember éppen a krumplipucolás közben tért meg a laktanyában. Nagyon el volt keseredve. Miért lógatod úgy az orrod? – kérdeztem. – Majdnem belelóg a krumplis vízbe. Erre ő elbeszélte, milyen szomorú dolog az, amit vele csinálnak. Majd megláthatta, hogy több

napig én sem mehettem fel a konyháról, mert nem küldték a váltást. Láta, hogy mégis tudok örülni. Nem értette, hogy mi az én örömöm forrása. Elmondtam, hogy örömöm nem a környezetem hozzám való viszonyulásában van, hanem Jézus Krisztusban, aki az Isten szerelmét kitöltötte a szívembe a Szent Szellem által. Amikor a laktanyában hárman megtértek, akkor áthelyeztek Székesfehérvárra. Az nem jó dolog – gondolták –, ha megtérnek az emberek.

Itt, a másik laktanyában is többször vittek kihallgatásra, amikor megtudták, hogy az evangélium terjed. Már a hadseregszintű elhárítás figyelte a lépéseimet, hova megyek, mit csinállok, kivel vagyok kapcsolatban. De Istennek olyan nagy humora volt, hogy megtértek a titkos elhárítás nyomdászai. Az elhárítás pincéjében tartottuk az istentiszteleteket, a lepecsételt, titkos nyomdában. Egyik alkalommal egy keresztény lement a pincébe imádkozni, ott még rázárták az ajtót, és az nap délután nem tudott őrségbe menni. Másnap kitudódott és kitört a botrány. Itt már huszonhatan tértek meg Jézushoz és alakult egy gyülekezet, amely ma is él és gyarapodik Székesfehérváron, természetesen kint a civil életben –, amikor áthelyeztek Ceglédre. A teológusok közé helyeztek. „No, itt majd jól fogod magad érezni.” Ez persze nem volt valami jó érzés, mert amikor már kialakult egy gyülekezet, mindig elhelyeztek. Fogtam a fejemet: Mennyit kínlódtam, mire végre létrejött egy kis közösség, őket is kellene erősítenem, mi lesz így...?! A teológusok személyleírást kaptak rólam, miszerint én az ördögtől való vagyok, velem nem szabad beszélgetniük (mivel egy teológus Székesfehérváron megtért). A hitetlenek meg azt képzelték, hogy egy csuhást helyeznek közéjük. Állandóan kicikiztek, kivitték az ágyamat a körletből, ellopták a Bibliámat, meg a legrosszabb munkákat bízta rám. Idő multával meglátták társaim, hogy én nem csak beszélek Istenről, hanem hiszek is benne, élem az igéjét. Azután ott is megtértek huszonhatan. Meg voltam győződve arról, hogy minél előbb le fognak szerelni, mert nem bírják elviselni, hogy ennyien megtértek. De higgyétek el, én nem azért hirdetem az evangéliumot! Isten ezt ki is próbálta, mert még messzebb helyeztek.

Hódmezővásárhelyen a legkeményebb emberek, a börtönviseltek közé kerültem. Ott harminchatan tértek meg Jézus Krisztushoz. Nagyon intenzíven munkálkodott Isten. Olyanok is megtértek, akik előtte öngyilkosok akartak lenni. Sok csodát átéltünk.

Még a munkahelyemről valamit. Mielőtt ki akartak volna tenni, éjszakáig gyözködtek engem arról, hogy hagyjam el a hitemet és normális ember legyek. – Normális ember vagyok én – mondtam, csak nem aszerint, amint gondoljátok, hanem Isten igéje szerint. Egyik materialista kollégám meghívott a családjához beszélgetésre. Nem értette, mi történt velem, de látta a pozitív változásokat életemben. Erikával – aki ekkor már a menyasszonyom volt – hirdettük neki az evangéliumot. Az az ember a Szent Szellem erejétől leesett a földre, a gyermekei pedig elkezdtek nyelveken szólni. Bár még magam sem értettem, mi ez, de ez az ember megtért, keresztény ember lett belőle és mostmár egy házi csoportot vezet a gyülekezetben. Isten nagyon hűséges. Betölti álmainkat, sokkal inkább, mint ahogy el merjük képzelni. Radikálisan fölkeni az embereket az ő szolgálatára, mivel közel van Jézus visszajövetele. Nagyon fontos, hogy minél több embert meg tudjunk nyerni Jézus Krisztusnak.

Leszerelésem óta Isten kegyelméből a gyülekezetünkben evangélistaként szolgálhatok. Igen hálás vagyok az Úrnak, hogy méltatott erre. Magunktól semmit sem tudunk cselekedni, mert nem a miénk az, amit teszünk. Beálltunk abba az aratásba, amit Jézus kezdett el. A szemeimmel láttam meggyógyulni rákosokat és süketeket. Csodálatos ez: Isten nagyon szereti az embereket, szeretné elhívni őket. Nem azt nézi, ki milyen felekezetben van, hanem milyen szíve van Isten felé.

Arra buzdítalak benneteket, hogy szíveteket mindig tartsátok lágyan Isten igéje előtt és nagyon radikálisan kövessétek az Úr Jézust! Az Úr áldjon meg mindannyiótokat!

{k1991320}

Családi körben Nagy József (balszáron) a Dózsa György úti gyülekezetben Németh Sándorral

és a Fábíán családdal.

GONDOLKODÓ

Az emberi tevékenység hatása Földünkre • Kovács Zoltán

II. rész

Az első részben áttekintettük, hogy Isten a Földet jól teremtette, lakóhelyül az ember számára. Felhoztunk néhány példát annak megvizsgálására, hogy az ember hogyan gazdálkodik ezen – uralma alá rendelt – gazdagsággal. Most további példákat fogunk felsorolni, hogy képet alkothassunk az ember által végzett pusztításról a természetben, és megpróbáljuk felmérni a pusztítás következményeit.

Kezdjük tehát a krumplibogár esetével, avagy hogyan lehet egy ártatlan jószágot adáz ellenségünké tenni!? Bogarunk még a múlt század jórészében is csendesen éldegélt a Sziklás-hegység néhány völgyében. Eledelére nagyon igényes volt, olyannyira, hogy a táplálékul szolgáló, krumplival rokon növényfajon kívül más fajok leveleit nem volt hajlandó elfogyasztani. Ez az idilli állapot addig tartott, amíg egy szép napon amerikai telepések nem érkeztek, és el nem kezdték – az eredeti növénytakaró megsemmisítésével – a krumplitermesztést bogarunk élőhelyén. Szegény krumplibogár kénytelen volt ráfanyalodnia krumplira, mert az eredeti tápnövénye már nem állt megfelelő mennyiségben rendelkezésre. S ha már rászokott a krumplira, mivel krumplit szinte mindenütt természetnek, a krumplibogár nem maradt meg eredeti hazájában, hanem világhódító útra indult. Először csak Észak-Amerika krumpliföldjeit lepte el, óriási károkat okozva. Bár Európában minden szállítmányt átvizsgáltak, nehogy a krumplibogár behurcolódjon, az első világháború idején a háború miatti lazább ellenőrzés következtében a bogár megvetette lábát Franciaországban, s mire az emberek észbe kaptak, már olyan nagy területen elterjedt, hogy nem lehetett kiirtani. Ezután a bogár megindult kelet felé. Az ötvenes években elérte Magyarországot, mint a rothadó kapitalizmus ügynöke, melyet ránk uszítottak a szocializmus aláásására. A krumplibogár jelenleg Szibériában jár, és feltartóztathatatlanul halad a Csendes-óceán felé. A bogár, ahol csak megjelent, mindenütt nagy pusztítást visz végbe évről-évre a krumpliföldeken, és hatalmas összegeket emészt fel az ellene való védekezés világszerte. Ez lett a kis területen élő, ártalmatlan krumplibogárból az emberi beavatkozás hatására!

Katasztrofális következményekkel járhat állat- és növényfajok meg gondolatlan betelepítése olyan területekre, ahol az illető fajok egyedei addig még nem éltek. Történt, hogy egy Ausztráliába költözött úriember hiányolta az ausztrál tájakról a pillangók szemet gyönyörködtető repdesését. Hozatott hát Európából néhány lepkét, melyek hamarosan elszaporodtak új hazájukban, olyan mennyiségben, hogy még egy vonat is kisiklott miattuk, amikor a lepkék egyszer nagy tömegben a sínekre telepedtek pihenni. Valamit tenni kellett a lepkék ellen. Telepítettek be Európából énekesmadarakat – ezek a lepkék ellenségei –, melyeknek sikerült is megfékezniük a lepkék túlszaporodását, csak közben ők szaporodtak el annyira, hogy elérték a táplálékot az őshonos madarak elől. Az utóbbiak védelmére európai ragadozó madarakat telepítettek be, hogy megritkítsák az énekesmadarak állományát. Nem vették azonban számításba, hogy az európai madarak ismerték a ragadozókat, menekültek előlük, míg az ausztráliai madaraknak korábban nem volt dolguk ilyen ragadozókkal, így nem is védekeztek ellenük és a ragadozó madarak könnyű prédáivá váltak. Sehogy sem sikerült tehát az eredeti rendet visszaállítani. Idevezet az, ha az ember ki akarja javítani a teremtő Isten „tévedését”, hogy az Úr a teremtéskor valahová nem helyezett el valamilyen élőlényt. Kitűnő példa az emberi önzésre az amerikai vándorgalamb kipusztítása. Az 1700-as években

a vándorgalamb olyan tömegben élt Észak-Amerikában, hogy madárvonuláskor csapatai az eget is elsötétítették. Ilyenkor könnyű zsákmányt nyújtottak a galambpecsenyére vágyó helyi lakosságnak, amely szorgosan vadászott is rájuk mindenféle fegyverrel, beleértve a kartáccsal töltött ágyút is. Az esztelen pusztítás következtében a vándorgalamb annyira megfogyatkozott a múlt században, hogy teljeskörű védelem alá kellett vonni. Ez azonban már nem segített a szerencsétlen madárfajon; a vándorgalamb utolsó példánya egy állatkertben múlt ki. Az egykor oly gyakori madár egyetlen egyede sem él már a Földön, sőt, nem is fog soha, mert a kipusztult fajokat emberileg lehetetlen visszahoznunk. Az Úr által ránk bízott állatvagyonból végképp elvesztettünk egy gyöngyszemet.

A Földön hozzávetőleg 10 millió faj él(t), ebből 8 millió az állat- és 2 millió a növényfajok száma. Jó, ha 3 millió fajt ismerünk közülük, s rengeteg olyan faj van, amit valószínűleg már soha sem fogunk megismerni. Ennek oka természeti környezetünk rombolása, mely a trópusi esőerdőkkel folytatott rablógazdálkodásban csúcsosodik ki. A trópusi őserdők a Föld leggazdagabb élőlényközösségei, bennük él a fajok közel háromnegyede. Az ember a trópusi őserdőket évtizedek óta irtja, egyre növekvő sebességgel. Belátható közelségbe került az őserdők teljes kipusztítása egyes régiókban. Pedig az így nyerhető haszon igencsak kétes. A felszabaduló terület csak pár évig használható földművelésre, utána használhatatlanná válik a talaj leromlása miatt. A kitermelt faanyaghoz pedig hozzá lehetne jutni faültetvények telepítése révén is. Ugyanakkor az elpusztult őserdő eredeti állapotába már soha nem áll vissza, s vele együtt kipusztul 5–6 millió faj is. A kártétel rendkívüli, egyes becslések szerint ma naponta 500 faj pusztul ki a Földről. Az élőlények nem olyanok, mint például egy ház, melyet ha leromboltunk tetszés szerint újraépíthetünk bármikor. A kipusztult fajokat nem lehet reprodukálni! Isten egy fajt sem teremtett feleslegesen, mivel az élőlények teszik a Földet az ember számára lakhatóvá. Mindegyik faj hasznos valamiben, felhasználható különféle célokra: élelmezés, ruházat, építőanyag, gyógyszerek, stb. Mások „csak” oxigént termelnek, hogy legyen mit belélegeznünk. Az általunk ismeretlen, de kipusztított fajok is jók lettek volna valamire, pl. életmentő gyógyszernek, de már nincsenek, és felhasználási lehetőségük is örökre elveszett. Súlyosan időszerű figyelmeztetés, hogy ne feledjük, a fajok bizonyos hányadának kipusztítása után a Föld emberi életre alkalmatlanná válik! Az emberi faj nem utolsó a fajok kipusztulásának sorában!

Idáig vezetett az út az Édenkertből, a bűnbeeséstől. Az ember afelé tart, hogy elpusztítsa az élővilágot, benne magát is. „A bűn zsoldja a halál” (Róm 6,23); a környezetpusztítás bűnéé is az. Ki segíthet most már az embereken? Csak egyedül Jézus Krisztus, a mi Megváltónk!

Tudományos megismerés, technikai fejlődés és a velük szorosan összekapcsolódott emberi tevékenység a Földön. Bálványok, melyek korunk embere fejében váltak bálvánnyá, amelyek segítségével az emberek mindent elérhetőnek vélnek. Eddigi számainkban e bálványokat kívántam döntögetni, kimutatván, hogy a tudomány és a technika fejlődése előtt súlyos akadályok tornyosulnak, ugyanakkor az emberiség fejlődési kényszer alatt áll. Fejlődni kellene, de egyszer eljutunk addig a pontig, ahonnan már nem tudunk továbblépni. Az emberi tevékenység következtében az élővilág, s vele a Föld is a pusztulás irányába halad, és kétséges, hogy e folyamat egyáltalán megállítható-e még.

A hitetlenek mondják, hogy az emberiség eddig mindig megoldotta a felmerülő problémákat. Igen, de eddig ilyen súlyos, és az egész Földre kiterjedő problémákkal még nem találtuk szembe magunkat. Számomra mindez azt jelenti, hogy közel van az Úr Jézus visszajövele, az ajtó előtt. S aki eddig még nem hitt, talán az emberiség teljes csődjén elgondolkozva belátja, hogy külső segítségre van szükség, a mindenható Atyára, akihez a tékozló fiú biztonságosan hazatérhet.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Pünkösdi himnusz • *Hrabanus Maurus* (ford.: *Babits M.*)

%%Teremtő Lélek, légy velünk!
Öntsd Látogasd híveid szívét!
Töltsd malaszttal a kebleket,
melynek alkotója vagy.
Te, kit Védőknek mondanak,
s mellénk a magas Ég adott!
Tűz, élő forrás, szeretet!
Te lelkek lelki olaja!
Ajándékokkal hétszeres!
Te ujj az Isten jobbkezén!
Te, ki az Atya megígért
szavával áldod torkaink!
Gyűjts fényt érzékeinkbe!
szívünkbe szent szerelmedet!
S mi bennünk testi gyöngeség,
örök erőddel izmosítsd!
Ellenségünket űzzed el!
S a Békét tüstént hozd közel,
előttünk járva, mint vezér!
S kerüljünk mindent, ami árt.
Általad tudjuk az Atyát,
s ismerjük, adjad, a Fiút!
Tebenned higgyük Szellemét
mindakettőnek végtelen.
Ezt teljesítse az Atya,
s vele egylényű Egyfia,
aki veled uralkodik,
óh, Lélek, minden századig!%%

Boríték nélkül – Nyílt levél Süveges Imréhez • *Bicskey Istvánné* *Bagi Judit* Tiszaföldvár, Remény u. 14.

Kedves Testvérem!

Véletlenül került a kezembe az Élő Víz című folyóirat márciusi száma, hiszen itt vidéken nem is volt tudomásom arról, hogy ilyen lap megjelenik. Amikor elolvastam, újra azt kellett látnom, hogy véletlenek nincsenek. Nagy örömmel közlöm látomásod megerősítésére, hogy 1986-ban egy imádkozás alkalmával én is hasonló kijelentést kaptam falunkkal kapcsolatban, ahol 12 éve élünk, és imádkozunk az ébredésért. S mondhatom, az Úr ígérete tartja bennünk a „lelket” a kitartó imádságra, hiszen ez a borban úszó vidék nem sok jelét adja a megtérésnek. Számomra annak igazolása volt az Úrtól kapott látomásod, hogy amit az Úr megígér, azt a maga idejében valóra is váltja, s legyen az bármilyen hitetlen vidék, Ő meg tudja cselekedni. Amikor az Úr körülvelt hatalmas jelenlétével a faluért való könyörgés alkalmával, azt az ígéretet tette, hogy „...ez a falu égni és lángolni fog hitben”. Ilyen nagy örömet és azt a csodálatos érzést, amit az Ő jelenlétével adott, soha nem fogom elfelejteni.

Megerősített hittel várjuk itt heten, hogy a Lélek erre a vidékre is kiáradjon, s ezt a kis magot az Ő munkájában felhasználja. Biztosan nem volt véletlen, hogy az Úr idehelyezett minket néhány éves pesti élet után. Az Úr Jézus Krisztus áldja meg mindazokat, akik benne reménykednek és munkálkodnak.

Impresszum

Főszerkesztő: MAKOVEI JÁNOS

Szerkesztő: D. NAGY ANDRÁS

Szerkesztő bizottság: ifj. KOVÁCS BÉLA, KOVÁCS ZOLTÁN, PÁNCZÉL JÁNOS, PEREI MÁRTA, PIRKA BEÁTA, TELEGDI JÓZSEF

A borítón EL GRECO (1641–1914) Jézust a keresztre feszítés előtt megfosztják köntösétől c. képe látható

Borítóterv: LEBADA OVIDIU-TIHAMÉR

Tördelőszerkesztő: DÉNES FERENC

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella u. 37. Telefon: 251–6987

Felelős kiadó: TÓTH LÁSZLÓ üv. elnök

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: *Windisch Károly*

{k1991321}

A lóugrásos rejtvény követi a sakkozás szabályát! Tehát három kockát egy irányba és egy kockát oldalt lehet átugrani a kiinduló ponttól L alakban. A kiinduló pontnak (*-gal jelölve) nincs még betűje. Ezért a csillagtól elindulva nyolcféle kezdés lehetséges. A megfelelő kezdőpont nyomán Jézus szavait találjuk, amely 63 betűből áll (a Károli fordítás szerint).

Beküldési határidő: 1991. szeptember 15.

Az előző rejtvény helyes megfejtése:

Vízs. 1.: HA MEGSZŪNÜNK ÖNMAGUNKTÓL BESZÉLNI,

Függ. 1.: ISTEN KEZD EL BESZÉLNI RÓLUNK.

Könyvjutalmat nyertek: Szlávikné Sanda Ildikó (*Várpalota*), Tóth Terézia (*Tápiószentmárton*), Wilhelm Konrád (*Inota*).

GYERMEKKÖR

{k1991322}

{k1991323}

{k1991324}

{k1991325}

{k19913D}